

ปฏิบัติการ “พลเมือง”
ปฏิรูปชีวิต “พลแมว”

๘

สทพจ. สำนักงาน

ที่ปรึกษา

นพ.อำพล จินดาวัฒนะ
นพ.อุกฤษฏ์ มลิินทางกูร

อำนวยการ ประสานงาน

นิรชา อัครวีรากุล
ณนุด มธุรพจน์
จรินทร์ คงศรีจันทร์
นวินดา จัดหงษา

บรรณาธิการ

ยุทธนา วรณเบ็ติกุล

ผู้เขียน

อภิญญา ดันทวีวงศ์

ศิลปกรรม และรูปเล่ม

สำนักพิมพ์ Organic Books

พิสูจน์อักษร

สมประสงค์ บุญผ่อง
ชนิษฐรัตน์ มัสพันธ์

ภาพปก

กลุ่ม B612 Art & Design

จัดพิมพ์ และเผยแพร่โดย

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.)
ชั้น 2 อาคาร 88/37 ติวานนท์ 14 ตำบลลาดชะ้ว อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี 11000
โทรศัพท์ 0-2590-2304 โทรสาร 0-2590-2311
เว็บไซต์ www.nationalhealth.or.th

คำนิยม

ถ้าถามว่าหากจะเปลี่ยนแปลงโลกไปสู่โลกแห่งการอยู่ร่วมกันด้วยสันติระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติแล้ว อะไรสำคัญที่สุด คำตอบอาจจะมีหลากหลาย แต่คงจะไม่ลงตัวถ้าไม่ใช่การมี **“หัวใจของความเป็นมนุษย์”**

ไม่มีสัตว์ชนิดใดที่สามารถทำลายโลกได้ เพราะสัตว์อยู่ตามธรรมชาติ ธรรมชาติไม่ทำลายธรรมชาติ แต่มนุษย์เป็นสัตว์ที่ผิดธรรมชาติได้ จึงทำลายโลกได้ มนุษย์มีความโลภมากผิดธรรมชาติ และสามารถคิดเทคโนโลยีที่ขยายความโลภให้มากอย่างไม่สิ้นสุด เทคโนโลยีที่วุ่นนั้นคือเงิน ในขณะที่อาหารเป็นของจริง แต่เงินไม่ใช่ของจริง ลองนึกภาพดูว่าจำนวนเงินนั้นเราสามารถเติมตัวเลขเพิ่มเข้าไปเท่าไรก็ได้ เช่น ๑๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐... เติบโตจนสุดขอบฟ้าเลยก็ได้ แสดงว่ามันไม่ใช่ของจริง แต่เป็นมายาคติที่มาขยายความโลภออกไปอย่างไม่สิ้นสุด

เมื่อมนุษย์มาถือการพัฒนาที่เอาเงินเป็นตัวตั้ง ก็เท่ากับเอาความโลภอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นตัวตั้ง การพัฒนาแบบนี้จึงไปทำลายทรัพยากรนานาชนิดเพื่อเปลี่ยนให้เป็นตัวเลขให้มากขึ้นๆ โลกจึงถูกทำลายมากขึ้น ครอบงวนธรรมชาติและครอบงวนการอยู่ร่วมกันจนวิกฤติและเครียดไปหมดจนไม่มีทางออกด้วยการ **“พัฒนา”**

แต่มนุษย์ก็มีธรรมชาติที่วิเศษสุดอยู่อย่างหนึ่ง ตามคำว่า **“มนุษย์”** นั้นเอง มนุษย์แปลว่าจิตใลสูง มนุษย์ต่างจากสัตว์ตรงที่มีจิตใลสูง

จิตใจสูง หมายถึง จิตใจที่เห็นแก่คนอื่นและสิ่งอื่นอย่างไม่น่าเชื่อ เพราะอย่างนี้ มนุษย์จึงมีความดีที่สามารถทำเรื่องดีได้อย่างสูงสุด เนื่องจากความดีสุดๆ นี่เป็นศักยภาพในความเป็นมนุษย์เท่านั้น เราจึงเรียกกันว่า “หัวใจของความเป็นมนุษย์” ทุกคนเคยสัมผัสหัวใจของความเป็นมนุษย์มาด้วยกันทุกคนและรูวามันให้ความรู้สึกที่อบอุ่นและเป็นสุขอย่างล้ำลึกเพียงใด

ในกระแสรของอารยธรรมวัตถุนิยม บริโภคนิยม เงินนิยม ก็ยังมีเรื่องดีดี หรือเรื่องที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์อยู่ในทุกพื้นที่ เพราะมันเป็นธรรมชาติอีกด้านหนึ่งของมนุษย์ ถ้าเราบันทึกเรื่องราวดีดีมาเผยแพร่กัน มนุษย์ก็จะมีความสุขและมีกำลังใจมากขึ้น ความสุขและความดีเป็นเรื่องที่ระบาดได้ สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) พยายามเคลื่อนไหว “สังคมไทยหัวใจมนุษย์” และพยายามส่งเสริมให้มี “ธนาคารของเรื่องราวดีดี” หวังว่าเรื่องราวดีดีเล่มนี้ จะเข้าไปสัมผัสส่วนลึกในจิตใจของผู้คนอย่างกว้างขวาง ด้วยสัมผัสส่วนลึกในจิตใจเท่านั้น ที่จะช่วยให้โลกงดงามน่าอยู่

ศ.นพ.ประเวศ วะสี

คำนิยม

แม้เราจะเพียรพยายามสร้างและรณรงค์ส่งเสริม “สังคมแห่งสุขภาวะ” ในรูปแบบต่างๆ มากมายเพียงใด แต่สังคมแห่งสุขภาวะที่แท้จริงย่อมไม่อาจเกิดขึ้นได้ หากมนุษย์ซึ่งเป็นผู้ขับเคลื่อนสังคมปราศจากเสียซึ่ง “หัวใจของความเป็นมนุษย์” หรืออาจสรุปได้ว่า “คนที่มีคุณงามความดีอยู่ในหัวใจ” ย่อมมีจิตสำนึกห่วงใยทั้งต่อตนเอง ผู้อื่น สรรพชีวิตทั้งมวล และสิ่งแวดล้อม และเมื่อบุคคลผู้นั้นลงมือกระทำการใดๆ เขาก็จะกระทำอยู่บนพื้นฐานของการไม่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ทุกคนและทุกสิ่งเหล่านั้น

เมื่อราวต้นปีที่ผ่านมานี้ คณะนักวิจัยจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด และมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา ได้เผยแพร่ผลการวิจัยในวารสารการแพทย์บริติช เมดิคัล มีเนื้อหาสำคัญสรุปได้ว่า จากการศึกษารุติกรรมกลุ่มตัวอย่างกว่า 4,700 คน เป็นเวลา 20 ปี พบว่า “ความสุข” สามารถติดต่อกันจากบุคคลหนึ่งไปยังอีกบุคคลหนึ่งได้ ด้วยการได้รับทราบเรื่องราวและพบเห็นบุคคลที่มีความสุข และเมื่อบุคคลหนึ่งได้เข้าไปอยู่ในเครือข่ายแห่งความสุขแล้ว เขาก็จะทำให้เพื่อนฝูงญาติพี่น้อง และคนใกล้ชิด มีโอกาสที่จะมีความสุขเพิ่มขึ้นไปด้วย เพราะภาวะทางอารมณ์ของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับตัวเราเพียงคนเดียว แต่ยังเกี่ยวพันกับการกระทำ และ ประสบการณ์ของผู้อื่นด้วย ไม่ว่าจะ เป็นบุคคลที่เราเกี่ยวข้องด้วยโดยตรง หรือไม่รู้จักก็เป็นการส่วนตัวก็ตาม ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวได้ว่า ความสุขเป็นโรคติดต่ออย่างหนึ่ง

ด้วยนัยเดียวกันนี้ “หัวใจของความเป็นมนุษย์” ก็น่าจะเป็นโรคติดต่อได้เช่นกัน และเรื่องราวดีดีที่สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) ได้รวบรวมมาไว้ในหนังสือเล่มนี้ รวมถึงอีกหลายเรื่องราวที่รวบรวมไว้ในธนาคารเรื่องราวดีดีแห่งชาติ ก็น่าจะช่วยทำให้ “หัวใจของความเป็นมนุษย์” ติดต่อแพร่ขยายไปยังคนไทยทุกคนได้อย่างกว้างขวาง และเมื่อนั้นก็คงจะกล่าวได้เต็มปากเต็มคำว่า “สังคมไทยคือสังคมแห่งสุขภาวะ”

นพ.มงคล ณ สงขลา
ประธานคณะกรรมการบริหารยุทธศาสตร์
การสร้างสังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์

คำนำ

การเปลี่ยนแปลง - วัลย์อดิตแห่งปี 2551
แท้จริงแล้วการเปลี่ยนแปลงคือสิ่งที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาแห่งการดำรงอยู่ของมนุษยชาติ ภายใต้นามที่อาจเรียกได้ว่า “การพัฒนา” นับแต่ที่มีการพัฒนาเกิดขึ้นวิถีชีวิตของมนุษย์ก็ยิ่งออกห่างจาก “ธรรมชาติ” อันเป็นต้นกำเนิดของชีวิตและวัฒนธรรมมากขึ้นทุกที จนทำให้ “ธรรมชาติแห่งหัวใจของความเป็นมนุษย์” เริ่มเปลี่ยนแปลงไป

.....
ธรรมชาติแห่งความเคารพและเกรงกลัวในปรากฏการณ์ธรรมชาติ เปลี่ยนไปเป็นความมั่นใจและความหวังการที่จะเข้าควบคุมธรรมชาติ ธรรมชาติแห่งความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และช่วยเหลือแบ่งปันระหว่างเพื่อนมนุษย์ เปลี่ยนไปเป็นการค้ากำไรและเอารัดเอาเปรียบ ธรรมชาติแห่งการดำรงอยู่ด้วยความเรียบง่ายเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์ พึ่งพิงและต่างตอบแทนกับธรรมชาติ เปลี่ยนไปเป็นการผลิตด้วยเทคโนโลยีทันสมัยที่คำนึงถึงปริมาณมากกว่าคุณภาพของสิ่งแวดล้อมและสรรพชีวิต ธรรมชาติแห่งการมองเห็นความงามของภูเขาป่าไม้ลำธารท้องฟ้า ฯลฯ ในฐานะของทรัพยากรเพื่อส่วนรวม เปลี่ยนไปเป็นการครอบครองและตีมูลค่าในรูปของตัวเงิน

.....
ท้ายที่สุดแล้วความเปลี่ยนแปลงที่มีเศรษฐกิจและเงินเป็นตัวตั้งกลับนำสังคมมนุษย์ไปสู่ผลกระทบมากมาย

ป่าไม้ที่ลดลงมลพิษที่เพิ่มขึ้นภัยธรรมชาติที่รุนแรงการขาดแคลนอาหารและแหล่งน้ำ

ความล่มสลายของชุมชนความเจ็บป่วยความเหลื่อมล้ำทางสังคมหนี้สินท่วมหัว ฯลฯ

มนุษย์ทุกคนล้วนได้รับผลกระทบนี้ ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เพราะตระหนักถึงผลกระทบอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายทั้งปวง

จึงมีผู้คนกลุ่มเล็กๆหลากหลายกลุ่มได้เริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง บนแนวทางของการกลับคืนสู่ธรรมชาติให้มากที่สุด

เช่นเดียวกับผู้คนจากทุกภาคส่วนในสังคมไทยที่มีส่วนร่วมในการร่าง “พระราชบัญญัติสุขภาพแห่งชาติ พ.ศ. 2550” เพื่อมุ่งหวังให้เป็นกฎหมายที่เป็นเครื่องมือ กลไกในการเชื่อมประสานและขับเคลื่อนสังคมไทยไปสู่ “สังคมสุขภาวะ”

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ(สช.) ได้ดำเนิน “โครงการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การสร้างสังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์” ขึ้น โดยเล็งเห็นว่า สังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์นั้นต้องอาศัยการพัฒนาประเทศอย่างสมดุล ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมควบคู่กันไป ภายใต้บริบทของปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง รวมถึงการสร้างการมีส่วนร่วมจากกลไกภาคีทุกภาคส่วนในสังคม เข้ามาร่วมขับเคลื่อนด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์เป็นพื้นฐาน

ด้วยยุทธศาสตร์ของโครงการที่มุ่งเน้นการพัฒนาเครือข่ายการเรียนรู้ร่วมกัน พัฒนาระบบการสร้างและจัดการความรู้ที่เน้นในทางสร้างสรรค์ สิ่งดีงามให้เกิดขึ้น โดยผ่านกระบวนการสื่อสารทางสังคมและนำไปสู่ค่านิยมใหม่ของสังคม ทั้งนี้เพื่อให้เกิดนโยบายสาธารณะที่เอื้อต่อการพัฒนาไปสู่สังคมสุขภาวะที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์

.....
จากผู้พยายามควบคุมธรรมชาติจึงเปลี่ยนมาเป็นผู้เรียนรู้เข้าใจและยอมรับในความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ

จากผู้ชาย จึงเปลี่ยนมาเป็นผู้ให้ จากมุ่งค้ากำไรสูงสุดจึงเปลี่ยนมาเป็นการพึ่งพาบนรากฐานของความห่วงใยต่อชีวิตและสังคม

จากที่คอยทำงานเพื่อเงินและการถือตัวไปสู่ถาพาทที่คิดว่า) สูงขึ้น จึงเปลี่ยนมาเป็นความใส่ใจต่อเพื่อนมนุษย์และผู้ด้อยโอกาสในสังคม เคารพกันในฐานะเพื่อนมนุษย์

.....
เมื่อการเปลี่ยนแปลงนำผู้คนให้คืนกลับมาสู่การเป็น “มนุษย์ที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์” อีกครั้ง “เรื่องราวดีดี” มากมายที่กระจายตัวเกิดขึ้น ณ มุมเล็กมุนน้อย ทั่วไทย ทั่วโลก จึงเริ่มปรากฏขึ้น

เรื่องราวดีดีส่วนหนึ่งจะนำมาเก็บไว้ใน “ธนาคารข้อมูลเรื่องราวดีดีแห่งชาติ” ซึ่งจะป็นฐานข้อมูลเพื่อประโยชน์ของสาธารณะเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กันในวงกว้าง เป็นการสร้างเสริมกำลังใจให้แก่ผู้คนที่มุ่งมั่นในการสร้าง “สังคมที่ต้องการ” และที่สำคัญ เป็นแรงบันดาลใจให้ผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งที่กำลังมุ่งมั่นในสิ่งเดียวกัน

เมื่ออ่าน “เรื่องราวดีดี” ในหนังสือเล่มนี้จบลง คุณอาจค้นพบว่า ... ท้ายที่สุดแล้ว สุดท้ายของการเปลี่ยนแปลง จะนำพาผู้คนกลับคืนสู่ธรรมชาติ

สู่การมองเห็นคุณค่าของทุกสรรพสิ่งด้วยหัวใจอันเป็นหัวใจที่แท้จริงของความเป็นมนุษย์ และเป็นความหมายที่แท้จริงของการพัฒนา

นพ.อำพล จินดาวัฒนะ
เลขาธิการคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สารบัญ

กว่าจะรู้จักคำว่า "รักแม่"	17
"เซฟเฮ้าส์" ที่หมายของเหล่า "แมวจร"	29
บุก "คิดดี ฮับ" แดนสวรรค์กลางตลาดสด	39
ช่วยพลแม่ สร้างพลเมือง เรื่องที่คนรักแม่ลงมือ	51
คืนหนึ่งของคนรักแม่	55

ดีวยส่วนสูงโดยเฉลี่ยเกิน 4 ฟุต ยืนด้วย 2 ขา หลังเหยียด ตั้งฉากกับพื้นโลก นัยน์ตาคู่หนึ่งคู่อยู่ที่บริเวณเกือบสูงสุดของร่างกาย มักมองตรงแนวไปเบื้องหน้า บวกกับการใช้ชีวิตท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ระกระระกะไป ด้วยชอกหลิบของอาคารบ้านเรือนอันแน่นขนัด และถูกกระตุ้นเร่งเร้าให้เคลื่อนไหวอย่างรีบเร่ง มุ่งตรงสู่จุดหมาย หลายสิ่งหลายอย่างที่เกิดขึ้นภายในมหานครแห่งนี้จึงเล็ดลอดสายตาของมนุษย์ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่นี่ไปอย่างเงียบเชียบ

หนึ่งในหลายสิ่งหลายอย่างที่ว่านี้ก็คือชีวิตของแมวจรจัดนับแสนตัว ถูกต้องแล้ว...

เป็นหลักแสน ไม่ใช่หลักพัน หลักหมื่น หรือหลายหมื่น...

ฟังดูน่าประหลาดใจมิใช่น้อย เพราะโดยทั่วไปแม้เราเห็นแมวจรจัดวิ่งไปมาตามตรอกซอกซอยหรือสองข้างทางกันอยู่ทุกวัน แต่ส่วนใหญ่ก็เห็นทีละตัวสองตัว จนยากจะคำนวณจำนวนแมวจรจัดที่ใกล้เคียงความจริงจากประสบการณ์ผ่านสายตาได้

ส่วนหนึ่งเป็นเพราะแมวมินิยัสสันโดซ รักอิสเรรี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

แมวจรจัดที่ไร้เจ้าของนั้นใครๆ ก็รู้ว่ามันมีท่ากร่างกว้างไกลขนาดไหน

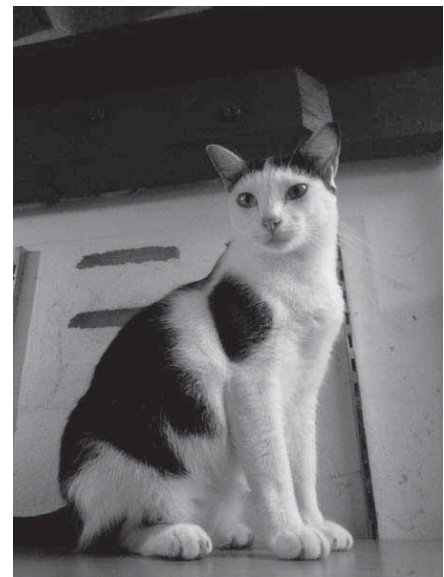
อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะขนาดตัวที่เล็กและความปราดเปรี้ยว ไม่ค่อยอยู่นิ่งติดที่ จึงไม่เตะตามนุษย์เท่ากับหมา ที่ทั้งตัวใหญ่กว่า เป็นสัตว์สังคม อยู่เป็นที่เป็นที่ทาง นิยมเข้าหามนุษย์ และที่แน่ๆ คือส่งเสียงได้ดังยิ่งกว่าแมวหลายเท่าตัว

มีสาเหตุมากมายที่ทำให้แมวจรจัดในเมืองใหญ่กลายเป็นชีวิตซ้อนเร้น แม้จะโผล่มาให้เห็นบนกำแพงหรือหลังคาบ้านบ้าง มาร้องครวญครางขออาหารบ้าง ไล่กัดกัน ไล่จับหนู หรือส่งเสียงร้องหาคู่ให้รู้สึกรำคาญจนมักอดรันทนกันไม่ได้ ต้องหาของใกล้ๆ มือเขี่ยใส่เอาบ้าง ขับถ่ายของเสียอันเป็นที่กล่าวขวัญและชวนเข่าขวัญต่อกลิ่นเหม็นฉุนอันติดตรึงยากจะลบเลือนไว้ให้ดูและดมต่างหน้าบ้าง แต่วิถีชีวิตส่วนใหญ่ของแมวจรจัดไร้เจ้าของนั้นเป็นสิ่งที่อยู่พ้นสายตาของคนเมือง จนมักเข้าใจกันว่าชีวิตของแมวพวกนี้มีความทนทาน สะเทือนน้ำสะเทือนบก เก่งในการตัวรอดและหาอาหารกินได้เอง เมื่อเจ็บป่วยก็มีสัญชาตญาณที่ติดตัวมาแต่กำเนิดในการเดินหากหาหนุ่กิน เยียวยา อีกทั้งยังทำความสะอาดตัวเองได้อย่างเอี่ยมอ่อง ไม่ต้องพึ่งพาการเอาใจใส่ดูแลจากมือมนุษย์เหมือนอย่างหมา

ในเมืองใหญ่แห่งนี้มีคนกลุ่มหนึ่งที่เคยคิดเช่นนั้นเหมือนกับคนอื่นๆ
ต่อเมื่อเกิดเหตุการณ์บางอย่างที่โน้มนำให้หัวใจค่อยๆ เป็ดแง้ม ศีรษะค้อมต่ำ
ลง และสายตาเริ่มสอดส่ายหนีไปจากภารกิจที่มุ่งหมาย จนกระทั่งมองเห็น
ชีวิตเล็กๆ ที่เรียกกันว่าแมว ชัดเจนขึ้นทีละน้อยๆ

จากนั้นมุมมองและชีวิตของพวกเขาก็ไม่อาจหวนกลับไปเป็นอย่าง
เดิมได้อีก

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวจากปากคำของคนกลุ่มเล็กๆ ที่ต่างดำเนิน
ชีวิตมานาน 30-40 ปี โดยไม่เคยรักแมวหรือเลี้ยงแมวมาก่อน จนกระทั่ง
ถึงจุดพลิกผัน อันเป็นอุบัติเหตุที่ "หัวใจมนุษย์" เท่านั้นจะบันดาลให้เกิดขึ้น
ได้ ☹

กว่าจะรู้จักคำว่า “รักแมว”

ยามบ่ายของวันอาทิตย์อันแจ่มใส อบอุ่นด้วยแสงแดดเจิดจ้า ไร้เค้าเมฆฝนเช่นนี้ น่าจะเป็นเวลาที่คนทำงานประจำส่วนใหญ่ต่างตักตวงความสุขจากการพักผ่อนให้เต็มอิ่ม ก่อนจะเริ่มต้นชีวิตงานประจำในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

ลิกเข้าไปในตรอกแคบๆ อันคดเคี้ยวเลี้ยวตลอดตรงแนวทางเดินในบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง ผู้หญิง 2 คนก็กำลังใช้เวลานอนมีค่านั่งเฝ้ามือทำอะไรบางอย่างอยู่เช่นกัน โดยมีเด็กหญิงเล็กๆ ท่วงท่าปราดเปรียว ซุกซน วัยไม่เกิน 10 ขวบคนหนึ่ง คอยวิ่งป่วนเบียดอยู่ไม่ห่าง

คนหนึ่งสาละวนอยู่ข้างกรงเล็กๆ ที่มีลูกแมวหลากสี วัยไม่เกิน 2 เดือนนอนบ้าง ยืนบ้าง ใต้กรงเล่นบ้าง อยู่ข้างใน 3-4 ตัว อีกคนเคลื่อนไหวคล่องแคล่วในชุดเสื้อคอกลมสีบานเย็นและกางเกงขาสั้น มือถือกล้องถ่ายรูปติดจอตลอดตัวเล็ก จดๆ จ้องๆ อยู่กับลูกแมวอีกตัวในอีกกรงหนึ่งที่อยู่ใกล้ๆ เพื่อถ่ายภาพ

หลังถ่ายภาพแล้วภาพเล่าอย่างตั้งใจจนได้ภาพลูกแมวแบ็บแมว น่ารักเป็นที่พอใจก็ส่งแมวคืนให้เพื่อน แล้วรับตัวใหม่มาถ่ายภาพต่อจนครบทุกตัว ขณะที่ลูกแมวเองก็แสดงท่าทีให้ความร่วมมืออย่างดี ตั้งใจโพสท่าเก๋ๆ ในอารมณ์ผ่อนคลาย บ้างแหงนหน้าทำตาแป๋วไร้เดียงสา บ้างนอนหงายอ้าซ่าแบบสบายส่วนตัว บ้างยืนด้วยสองขาหน้า เอียงคอพร้อมแววตามอยั่มแบบแมวสุขภาพดี ราวกับหยิ่งรู้ว่านี่คือหน้าที่สำคัญที่จะกำหนดดวงชะตา นับจากวันนี้ตราบนับปีปลายของพวกมัน

นี่คือเสี้ยวหนึ่งของวันคืนในชีวิตของ **วชิรา ทวีสกุลสุข** หรือ **รักษ์** แกนนำ **โครงการรักษ์แมว** และ **อำพัน พงษ์ทองหล่อ** หรือ **เจ๊เบบ** อาสาสมัครแบบเต็มเวลาคนแรกและคนเดียวของโครงการที่เป็นที่รู้จักกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับคนรักแมวหรือเลี้ยงแมวที่เคยแวะเวียนเข้าไปในห้องแมวของเว็บไซต์พันทิป ดอต คอม (www.pantip.com) ในช่วง 5-6 ปีที่ผ่านมา

ดูแล้วไม่น่าเชื่อว่าทั้งรักษ์และเจ๊เบบต่างไม่เคยเลี้ยงแมว หรืออยู่ในกลุ่มคนรักแมวมาก่อน จนอายุล่วงเข้าวัยสามสิบต้นๆ

รักษ์เล่าว่า เธอเพิ่งเริ่มเลี้ยงแมวเมื่อประมาณ 6 ปีก่อนนี้เอง ตอนนั้นรักษ์แต่งงาน มีลูกสาวชื่อ **"น้องอายุ"** และย้ายเข้ามาอยู่ร่วมกับครอบครัวของสามีที่บ้านหลังนี้แล้ว

วันหนึ่งมีแม่แมวมาคลอดลูกในบ้านนี้ แต่คนในบ้านไม่ยอมให้อยู่ เพราะในบ้านไม่เคยเลี้ยงสัตว์ไว้ และไม่ยอมมีการดูแล แม่แมวจึงค่อยๆ

คาบลูกที่ตัวโตพอสมควรแล้วเดินข้ามบ่อน้ำ ไปหาที่อยู่ใหม่ แต่เคราะห์ร้ายที่ลูกแมวหลุดจากปาก ตกลงไปจมน้ำตายในบ่อ

ต่อมาแมวตัวเดิมมาคลอดลูกที่นี้อีก ด้วยความสงสารรักษ์จึงไปซื้อปลาหมูมาให้กิน จากนั้นสมาชิกในบ้านก็มอบหมายให้รักษ์เป็นคนไปจับแมว ทั้งครอกออกมาจากในห้อง ใช้เวลานานเป็นชั่วโมง จึงสำเร็จด้วยความที่มัวจดๆ จ้องๆ เพราะกลัวแมวทำร้าย แต่เมื่อเหตุการณ์ผ่านไปด้วยดีก็เริ่มหายกลัว และตกลงปลงใจเลี้ยงลูกแมวไว้ 2 ตัวด้วยความสงสาร โดยรับปากกับสมาชิกในบ้านว่าจะดูแลไม่ให้แมวไปสร้างภาระหรือรบกวนผู้ใด

บทย่อยอีกประการหนึ่งจากเหตุการณ์ครั้งนั้นคือการจับแม่แมวไปทำหมัน เพราะรักษ์ได้เห็นปัญหาและความทุกข์วนเวียนที่เกิดขึ้นกับคนและกับแมวเต็มตาจากการที่แม่แมวตั้งท้องทั้งสองครั้ง

ด้วยความที่ไม่เคยเลี้ยงแมว รักษ์จึงเข้าไปหาข้อมูลการทำหมันแมวจากเว็บไซต์ต่างๆ ผลพลอยได้คือข้อมูลในเรื่องอื่นๆ เกี่ยวกับแมวและการเลี้ยงแมวอีกมากมาย จนทำให้เรื่องแมว ที่เคยอยู่นอกสายตา เริ่มปรับองศาเข้าหาชีวิตของเธอ ดังที่รักษ์เล่าว่า

“ที่จริงแถวบ้านก็มีแมวยู่มาก่อน แต่ไม่เคยมอง ไม่เคยสนใจ เพราะไม่เคยเลี้ยง แล้วเหมือนแมวเองก็มีเซ็นส์ เพราะหลังจากเริ่มเลี้ยงแมว พวกแมวที่ทำงานก็เริ่มเข้ามา มาขอข้าวกิน อาจเป็นเพราะได้กลิ่นอาหารแมวที่ติดมากับรถ”

จากจุดนั้นรัชก็เริ่มขยายวงการเลี้ยงดูแมวเพื่อนำไปเลี้ยงแมวที่ทำงานของเธอ อันเป็นสถานทูตอันโอชะย่านธุรกิจกลางเมือง แต่มีแมวไร้เจ้าของอาศัยอยู่มากกว่า 30 ตัว โดยที่เธอเองทำงานที่นั่นเป็นแรมปีโดยไม่เคยมองหรือสนใจชีวิตใกล้ๆ ตัวเหล่านี้มาก่อน

นอกจากให้อาหาร รัชก็ยังมีการจับแมวที่เลี้ยงดูและแมวในละแวกบ้านไปทำหมันทุกตัว

“ปัญหาของแมวจรจัด คือถึงมีคนให้ข้าว แต่พอมีปัญหา เช่นไปกัดไปข่วนทำของเสียหาย หรือไปฉี่ในที่ที่ คนไม่ชอบ คนให้ข้าวก็บอก ว่านี่ไม่ใช่แมวของเขา ในที่สุดก็พาไปปล่อยวัด หรือโดนยาเบื่อ ทั้งที่แมวเองก็ไม่รู้เรื่องว่าเป็นตัวก่อปัญหา”

หลังควักกระเป๋าเป็นค่าทำหมันแมวอยู่ระยะหนึ่ง รัชก็เริ่มคิดเสาะหาแหล่งรับทำหมันแมวในราคาประหยัด จนได้ข้อมูลว่ากรุงเทพมหานครรับทำหมันแมวฟรี จึงไปติดต่อและได้โควตาพาแมวไปทำหมันเป็นประจำ ซึ่งกลายเป็นสิ่งผลักดันให้รัชเดินทางมาหาแมวจรจัดเพื่อพาไปทำหมันอยู่เรื่อยๆ

ภายหลังจากเริ่มเลี้ยงแมวราวๆหนึ่งปีสิ่งที่อาจเรียกว่า*เวรตาร์แมว* ที่ธรรมชาติสร้างขึ้นมาอย่างทรงประสิทธิภาพก็ค่อยๆ ถูกติดตั้งอย่างละมุนละม่อมในตัวของรัช จนไม่อาจจะสายตาไปจากแมวที่เผชิญความทุกข์ได้อีกต่อไป

แหล่งหนึ่งที่รัชค้นพบก็คือร้านขายดอกไม้ของ“พี่อ้อย”ในถนนจันทน์ ที่อยู่ห่างไปไม่กี่ไกล

พี่อ้อยอาศัยอยู่ในห้องแถวริมถนนจันทน์นับแต่เป็นอัมพาตยังชีพด้วยการขายดอกไม้และร้อยพวงมาลัยแบบได้รุ่ง ถึงขนาดนั้นยังมีใจกว้างราวกับแม่น้ำ รับเลี้ยงแมวจรจัดรวม 40 ตัว ทั้งที่มาขออยู่เอง และที่คนเอามาทิ้งไว้ให้ ทั้งแบบขอความสมัครใจก่อนและแบบบังคับ คือพี่อ้อยจะเอาหรือไม่ ไม่สนใจ เอามาโยนทิ้งไว้ให้เลย

อย่างไรก็ตามถึงแม้พี่อ้อยมีเมตตาอันเหลือแต่ด้วยข้อจำกัดจากภาวะที่ต้องดูแลแม่ และหาเลี้ยงชีพทั้งคนและแมวมารวมเกือบครึ่งร้อยชีวิต สิ่งที่จะทำได้ก็คือการให้ที่อยู่และอาหารแบบปล่อยๆ วิธีที่พี่อ้อยเลี้ยงแมวฝูงนี้ก็คือ จัดหาข้าวปลาได้แล้วก็เอามาสาดลงพื้นตรงที่เลี้ยงให้แมวกินอยู่กันเองแบบบุฟเฟต์ ข้าวที่แมวกินไม่หมดจึงกระอะกรังขึ้นราเร็วตามพื้น และด้วยความที่ไม่มีการกันเป็นสัดส่วน แมวจึงวิ่งเข้าออกอย่างอิสระ จนถูกรถชนตายบนถนนจันทน์ ซึ่งเป็นถนนใหญ่สี่เลนตรงหน้าบ้านไปก็หลายตัว

หลังจากรัชเข้าไปช่วยดูแลฝูงแมวกี้ได้รับการผิดัดชื่นทำหมันตัวที่ป่วยก็มีโอกาสได้ไปหาหมอ

“ทำหมันอยู่2ปีจึงครบทุกตัวเพราะมีคนเอาแมวมาทิ้งไว้กับแกลเยอะมาก แกวดูโทรทัศน์ ถึงขยะ ฯลฯ พอพาแมวไปทำหมันให้ พี่อ้อยบอกว่า ดีที่น้องรัชมาช่วย ไม่อย่างนั้นป่านนี้แมวกี้คงเพิ่มเป็น 200 ตัว” เล่าถึงตรงนี้รัชหัวเราะขำๆ

นอกจากแหล่งแมวที่บ้านพี่อ้อย“เรตาร์แมว”ยังชันนำรัชไปพบกับเจ๊ียบเข้าที่แหล่งแมวจรจัดใหญ่ในละแวกบ้านในที่สุด

บริเวณปากซอยเป็นที่ตั้งของโกดังโรงงานยาสูบที่มีมาเก่าแก่

วันหนึ่งขณะที่เดินผ่าน รัศมีได้ยินเสียงลูกแมวร้องอยู่ข้างทางตรงแนวรั้ว
โรงงาน

“ตอนนั้นกำลังเดินไปเซเว่นก็เจอลูกแมวตาเจ็บจนปิดร้องใหญ่
เลย งงว่ามาอยู่แถวนี้ได้ยังไง ก็เลยสอยกลับไปดูแลที่บ้าน” เธอเล่าด้วย
ศัพท์เฉพาะในแวดวงของคนที่เก็บแมวไปเลี้ยง

ด้วยความแปลกใจเพราะไม่คิดว่าในเห็นแบบนี้จะมีแมวอาศัยอยู่
รัศมีจึงแวะเข้าไปดูในรั้วโรงงาน ก็พบว่าบริเวณหนึ่งเป็นแหล่งอาศัยของแมว
น้อยใหญ่นับสิบตัว ที่แม้มีคนคอยส่งเสบียงอยู่ไม่ขาด แต่คุณภาพชีวิตยังนับ
ว่าย่ำแย่ เพราะแต่ละตัวดูอมโรค อีกทั้งยังมีลูกแมวยั้วเยี้ย นับจากนั้น รัศมี
จึงเข้ามาที่นี้เสมอๆ เพื่อนำแมวไปทำหมัน และพาตัวที่ป่วยไปหาหมอ

ข้างฝ่ายเจี๊ยบ ซึ่งเป็นคนในซอยเดียวกัน ในขณะนั้นเป็นหนึ่งในคน
ที่เข้ามาช่วยอุ้มชูดูแลด้านอาหารการกินให้แมวและหมาในละแวกนั้น โดยเอา
มาเท่าที่เหลือจากที่บ้านที่เธออาศัยอยู่ร่วมกับพี่ชายและครอบครัว

แมวที่โกดังยาสูบเจี๊ยบก็เลี้ยงดูสม่ำเสมอจนคุ้นหน้าคุ้นตา เข้าไป
เล่นหัวกับตัวโปรดๆ อยู่เป็นนิจ จนวันหนึ่งเห็นว่าแมวที่เคยเล่นหย่าหน้าไป
ก็มองหาลาเหตุ จนพบว่ารัศมีมาจับแมวไปเรื่อยๆ จึงเกือบผิดใจกัน ต่อเมื่อ
ได้คุยกันก็เข้าใจและหันมาเป็นแนวร่วม จับมือกันดูแลแมวนับแต่นั้น แต่เป็น
การดูแลด้วยกำลังของแต่ละคน ยังไม่ได้ก่อตั้งเป็นโครงการ

วันหนึ่งบริเวณที่แมวอาศัยอยู่นี้จะถูกเปลี่ยนสภาพเป็นอาคาร ต้อง
มีการรื้อถอนกันปลวกครั้งใหญ่ รัศมีและเจี๊ยบจึงวิ่งเต้นปรึกษาคคนที่รู้จักเพื่อหา
ที่อยู่ใหม่ให้แมวกลุ่มนี้ จนพบกับผู้อาวุโสมีฐานะในซอยใกล้ๆ อนุญาตให้นำ
แมวที่มีอยู่ราว 40 ตัว ไปอยู่รวมกันในเรือนเก่าที่บ้านได้

“ตอนนั้นเครียดมากนะ” เจี๊ยบเล่าบ้าง “คิดๆๆ ก็น่าจะพาแมว

ไปอยู่ที่ไหน บางคนบอกให้ไปอยู่ที่วัด โอ...แต่ละแห่งก็ไกลทั้งนั้น ตามไป
ดูแลไม่ไหว และต่อไปต้องเกิดสภาพแมวอกเป็นร้อยตัวแน่ เพราะพอดคน
เห็นว่ามีคนดูแลก็จะพาแมวมายปล่อยเพิ่มขึ้นอีก แต่แล้วก็มาได้ที่นี้ ไม่น่าเชื่อ
เหมือนกัน เจ้าของแกเป็นอดีตรองสารวัตร อายุ 70 กว่าๆ แล้ว ใจดี...”

พบผู้มีใจเอื้อเฟื้อคนใหม่ แต่อยู่ด้วยกันได้แค่เดือนเศษๆ ก็เกิดพายุ
ฝนพัดต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆ เรือนเลี้ยงแมวลงมาทับตัวเรือนเสียหาย ทั้งสองต้อง
หาที่พักพิงให้แมวฝูงนี้อีกครา

ตอนนั้นมองไม่เห็นที่ไหนอีกแล้วนอกจากบ้านที่ข้อยที่ห่างไปไม่ไกล
จากบ้าน

แม้มีแมวอยู่แล้วถึง40ตัวแต่ที่ข้อยก็ไม่แสดงที่ทำรังเกียจที่จะให้
แมวจำนวนเท่าๆ กันเข้ามาอยู่ร่วมชายคา

“พี่เขาเป็นคนชอบแมวอยู่แล้วพอเราพูดแกก็ไม่ปฏิเสธบอกว่
รู้อย่างไรพวกเราก็ไม่ทิ้งแมวอยู่แล้ว เราเลยเอาแมวใส่ตะกร้าทยอยเอาขึ้น
ตึกตึก พาไปเลย” รัศมีเล่าถึงปฏิกิริยาของพี่อ้อยในตอนนั้น

ตอนนี้แมวที่บ้านพี่อ้อยซึ่งเพิ่มเป็น80ตัวโดยรัศมีเข้ามาช่วย
จัดการดูแลแบบเป็นระบบมากขึ้น และเจี๊ยบ ยอมวางมือจากการหารายได้
ด้วยการทำริบบิ้นมาช่วยดูแลเรื่องอาหารให้ทุกวัน โดยเริ่มมีการโพสต์ข้อมูล
ทางเว็บไซต์ห้องแมวเป็นระยะเพื่อขอบริจาคเงินจากคนใจบุญมาเลี้ยงดูแมว
เหล่านี้

แล้ววันหนึ่ง“โครงการรัศมีแมว”ก็ถือกำเนิดขึ้นโดยไม่มีใครคาด
คิดไว้ก่อน

เหตุการณ์เริ่มต้นจากแมวตัวหนึ่งในบ้านพี่อ้อยออกมาวิ่งเล่นจน
โดนรถชนหน้าบ้าน เมื่อพาไปหาหมอ ได้ข้อมูลว่าแมวบาดเจ็บสาหัส

ต้องตามเหล็กที่ขา มีค่าใช้จ่ายประมาณ 5,000 บาท

“พ็อยบอกว่าแกไม่มีเงินก็เลยเข้าไประดมทุนในเว็บมีคนให้มา 200 บ้าง 500 บ้าง หนึ่งก็มี”

ในเวลาเพียง 5 วัน มีคนบริจาคเงินช่วยแมวดัวนี้ถึงหมื่นกว่าบาท แต่สิ่งที่ไม่คาดฝัน คือแมวมมีอาการกระเพาะปัสสาวะแตก เสียชีวิตลงในวันที่สามหลังเกิดเหตุ

“พอเกิดเหตุแบบนี้เลยขอโอนเงินกลับคนที่บริจาคแต่ละราย เพราะเคสนี้ไม่สำเร็จ แต่ที่คนหนึ่งบอกว่าให้เก็บไว้เป็นค่ารถ ค่าหมอ ค่าอาหาร ก็เลยเอาเงินนี้เป็นทุนตั้งต้นของโครงการรักษแมวดู”

ทุนประเดิมก้อนแรกถูกใช้เป็นงบประมาณในการปรับปรุงแหล่งเลี้ยงแมวดูที่บ้านพ็อยให้เป็น “ระบบปิด” คือมีการล้อมพื้นที่เป็นสัดส่วน และจัดพื้นที่ภายในให้แมวดูอาศัยได้อย่างสะอาดและสบายพอสมควร สิ่งงบประมาณไปราว 7,000 บาท

“เราจะแจกงบประมาณผ่านทางห้องแมวดูทุกสิ้นเดือน เวลาใช้จ่ายอะไรไปก็สแกนใบเสร็จปะมาให้ดูประกอบ ยึดหลักความโปร่งใส ก็มีคนสมทบเพิ่มเข้ามาเรื่อยๆ จนกลายเป็นโครงการรักษแมวดูเต็มรูปแบบ” รักษ์เล่าถึงที่มาของโครงการนี้

เมื่อตั้งหลักเป็นชมรมชัดเจนโดยมีห้องแมวดูในพื้นที่ปิดคาเฟ่เป็นสื่อกลาง กิจกรรมการช่วยเหลือแมวก็ก็นิยมขยายงานออกไปกว้างขวางยิ่งขึ้น จากการระดมทุนเล็กๆ น้อยๆ เป็นครั้งคราวเพื่อช่วยเหลือแมวกกลุ่มเล็กๆ ให้ได้ทำหมัน ไปหาหมอ หรือมีค่าอาหาร ก็ขยายสู่การเป็นตัวกลางหรือแม่ข่าย ที่ช่วยประสานงานและให้คำแนะนำแก่ผู้สนใจในการช่วยเหลือแมวดูในกลุ่มที่กว้างขึ้น

ตัวอย่างเช่นเมื่อมีผู้แจ้งเข้ามาว่าพบวัดที่รัศมีนำแมวดูมาปล่อยเป็นจำนวนมาก แต่ขาดการดูแลที่ดี ปล่อยให้แมวดูตั้งท้อง ออกลูกครอกแล้วครอกแล้ว ท่ามกลางสภาพความเป็นอยู่ที่สกปรก อมโรค ทางโครงการรักษแมวดูจะประสานกับทาง กทม. หรือหน่วยงานที่ให้การสนับสนุนวัคซีน การทำหมันและอาหาร อีกทั้งระดมกำลังจากอาสาสมัคร เข้าไปช่วย “ยกเครื่อง” สุขภาพแมวดูทั้งหมดในวัดจนได้รับการทำหมัน ฉีดวัคซีน และจัดระบบการดูแลให้เข้าที่เข้าทาง

งบประมาณที่ใช้ในกิจการของโครงการมาจากการระดมทุนในรูปแบบต่างๆ เช่น การประกาศผ่านเว็บไซต์ขอบริจาคแบบเป็นประจำเดือนละ 200 บาท การบริจาคตามจิตศรัทธา และการผลิตของที่ระลึกขาย เช่น เสื้อยืด สติกเกอร์ โปสเตอร์การ์ด และปฏิทิน ที่เจียบรับหน้าที่บริหารการจัดส่ง โดยมีกรโหวตคัดเลือก “นายแบบ” และ “นางแบบ” (แมวดู) จำเป็นผ่านทางห้องแมวดู ของพื้นที่ปิดตอคอม

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมารัศมีในกรุงเทพฯ และปริมณฑลมากกว่า 10 แห่ง ที่มีเครือข่ายอาสาสมัครของโครงการ เข้าไปช่วยประสานงานให้เกิดการดูแลทำให้แมวดูวัดที่มีจำนวนนับร้อยตัวในแต่ละวัดมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น ขณะเดียวกันทางวัดเองก็มีสภาพแวดล้อมที่สะอาดเป็นระเบียบ ไม่ต้องปวดหัวกับประชากรแมวดูที่เพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว สามารถเลี้ยงดูแมวดูเหล่านี้ต่อไปอย่างสะดวกใจ

ปฏิบัติการดังกล่าวส่งผลให้วัดวาอารามในเมืองใหญ่แห่งหนึ่งยังเป็นสถานที่อันร่มเย็นของสรรพชีวิตที่ไร้สิ้นที่อาศัยได้ต่อไป ท่ามกลางยุคสมัยอันร้อนรนและเร่งรัด และในสถานะที่คนจำนวนไม่น้อยเห็นวัดเป็น “ถังขยะชีวิต” นำแมวดูหมาที่ไม่ต้องการเลี้ยงไปปล่อยให้อยู่ตามยถากรรม

คนส่วนใหญ่ที่นำหมาแมวไปปล่อยตามวัดคงคิดเพียงว่าอย่างไรเสีย

ก็ไม่รอดตาย แต่ดูจากสภาพความเป็นอยู่ของหมาแมวในวัดส่วนใหญ่แล้ว ถ้าหากพวกมันอยู่ในสถานะที่จะเลือกชะตาชีวิตได้เอง อาจมีไม่น้อยที่ขอตาย เสียยังดีกว่าถูกทอดทิ้ง เพราะสิ่งที่ชีวิตเล็กๆ เหล่านี้ต้องการมีแค่อาหารประทังชีวิต

“วัดแห่งหนึ่งแถวปทุมธานีมีคนเอาหมามาทิ้งไว้เยอะที่สุดประมาณ 600 ตัว เราก็เห็นคนเขาไปช่วยหมากันเยอะ ไม่ค่อยเห็นมีคนไปช่วยแมวเท่าไรเลย เลยมานึกว่ามีแมวไหม เขาตอบกลับมามีประมาณ 100 ตัว เราก็...โอเค เดี่ยวเอาวีซีดีไปลงให้ ปรากฏว่าอาสาสมัครที่ไปช่วย ถ่ายรูปกลับมาให้ดู และเล่าว่า พี่...ที่วัดมีคนเอาแมวเปอร์เซียมาฝาก ใส่กรงไว้ประมาณ 40 ตัวเห็นจะได้ ตาถลน อาหารกับอ้อยอยู่ในถาดเดียวกัน คือไม่ได้มีใครดูแล สภาพแมวแย่มาก พอมาอยู่ได้เดือนหนึ่งก็ตายไปเกือบ 20 ตัว เห็นแล้วน่าอึ้งยิ่งกว่าแมววัดอีก เราเอาออกมาช่วยเหลือกันได้ไหม มันน่าจะหาบ้านใหม่ได้ไม่ยากนะ ก็เลยถามจากคนในวัดว่ามีเบอร์ติดต่อเจ้าของแมวไหม เพราะถ้าเราไม่บอกเขาก่อน เขาจะหาว่าเราไปขโมยแมวของเขา ปรากฏว่าโชคดีของแมว คือเราได้เบอร์ติดต่อเจ้าของมา

“เจ้าของแมวเล่าให้ฟังว่าที่ซื้อมาเป็นโรงหล่อพระเลี้ยงแมวเปอร์เซียไว้ ไม่ได้ทำหมัน ปล่อยให้มันผสมกันไปผสมกันมา จนกระทั่งมีร้อยตัวไม่มีที่เลี้ยงเลยต้องเอาไปเลี้ยงไว้คาคูฟ้า ต่อมาเศรษฐกิจไม่ดี เจ้าของบ้านค้าขายไม่ดีเหมือนเก่า เขาก็เลยโทษว่าเป็นเพราะแมวอยู่คาคูฟ้า ช้างล่างเป็นโรงหล่อพระ ก็เลยเอาไปไว้วัด พอเอาไปไว้ที่นั่นไม่มีคนดูแล แมวก็น้อยลงๆ เราก็เลยถามว่า เขาจะเอาแมวพวกนี้ไว้อีกไหม ถ้าไม่เอาทางโครงการจะเอาตอนนั้นไม่รู้ก็ยังไม่รู้ หน้ามืดตามัว... (หัวเราะ) เคสนั้นหมดไปเกือบแสน เพราะแมวไม่ได้ทำหมันเลย เพราะแมวคุ้นจับไม่ได้ แล้วพอมานอนอยู่กับแมวเดิมของเรา ก็ทำให้แมวทางนี้เป็นโรค ตอนนั้นก็ไม่รู้ว่าคนที่เราไปช่วย

ถูกเงินแบบนี้ต้องพาไปตรวจเลือดก่อน ช่วยมาบิ๊บกัฟมาอยู่ที่บ้านเลย จากนั้นแมวทั้งสองกลุ่มก็เริ่มทยอยตายด้วยโรคน้ำขังในช่องท้อง หมอสันนิษฐานว่าน่าจะมาจากแมวที่ไปช่วยมานี้

“ถามว่าอยากพาแมวพวกนี้มาใหม่ก็ไม่ได้อยากพาмаแต่ก็ต้องเลี้ยงไว้ และไม่ได้รีบร้อนหาบ้านให้ เพราะแมวส่วนใหญ่แก่แล้ว อายุ 7-8 ปี กลัวว่าถ้าไปอยู่บ้านใหม่แล้วจะมีปัญหา เราไม่อยากให้แมวแก่มีบ้านปลยชีวิตที่ลำบาก และที่สำคัญคือแมวกุ้มที่ไปช่วยมาจากวัดกลุ่มนี้ดูมาก ขนาดเรายังจับไม่ได้ เพราะไม่ได้เลี้ยงมา ไม่รู้นิสัย ไม่ได้คุ้นเคยกันมาตั้งแต่เล็กๆ อยากบอญาก็ยังบอญไม่ได้ ฉะนั้นไม่ต้องคิดเลยเรื่องหาบ้าน รักษองเองยังโดนมาไม่รู้เท่าไร” เล่าถึงตอนนี้ รัชชกฤษณ์เชนที่มีรอยขีดข่วนเป็นแผลเป็นหลายรอยให้ดูเป็นหลักฐาน

“การที่แมวดูมากแบบนี้อาจเป็นเพราะคนที่เลี้ยงซุกเก่าเขาให้ข้าวแล้วก็อก ไม่เคยเล่น ไม่เคยจับ พอเราจะไปลูบ ไปเล่น เขาก็คิดว่าเราจะไปทำร้าย เลยกัดเอาเลย ทำนองว่า อย่ายุ่งกับฉัน

“นี่คือหนึ่งในกรณีแมววัดที่เจอหนักๆ” รัชชสรูป

การเข้าไปทำงานในวัดแต่ละแห่ง ทางโครงการต้องระดมสรรพกำลังให้พร้อมพอที่จะรับมือกับการฉีควัคซีนให้แมวนับร้อยตัวภายในวันเดียว และอาสาสมัครที่รับเป็น “เจ้าภาพ” จะต้องเที่ยวไล่เที่ยวซื้อเข้ามาติดตามดูแลอย่างต่อเนื่อง

บางคนอาจมองว่าช่างเป็นภาระชีวิตแต่สำหรับบางคนการเฝ้าวนเวียนดูแลแมววัดเพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตามเป้าหมายเหล่านี้กลับได้รับความสุขเป็นรางวัลจากเวลาและเรี่ยวแรงที่เสียไป เพราะทำให้ได้เห็นประจักษ์ถึงความเปลี่ยนแปลงสมความตั้งใจ

“หลังเข้าไปดูแล้วเราถ่ายรูปมาโพสต์ให้ดูทางเว็บคนบอกกันว่า ไม่น่าเชื่อเลยว่านี่คือแมววัด เพราะหลังทำหมัน แมวจะเกิดเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนในร่างกาย ไม่ไปติดกัน ทำให้สุขภาพดีขึ้น สวยขึ้นผิวดตา” รัชส์สะท้อนผลที่เกิดให้ฟัง และภาพจากวัดแห่งหนึ่งในย่านรามคำแหง ที่นำมาประกอบใกล้ๆ กันนี้ก็ยืนยันถึงสิ่งที่เธอพูดได้เป็นอย่างดี 🐾

“เซฟไอ้สี่” ที่หมายของเหล่า “แมวาร์”

อีกกิจกรรมหนึ่งที่นับเป็นเรื่องขึ้นหน้าขึ้นตาและทำให้คนกรุงเทพฯ รู้จัก “โครงการรักษ์แมว” กว้างขวางกว่าก็คือ กิจกรรม “หาบ้านให้แมว”

ด้วยอิทธิฤทธิ์จาก “เรดาร์แมว” ที่ทำให้เครือข่ายอาสาสมัครโครงการรักษ์แมวมองเห็นแมวไร้เจ้าของ ที่มีแว้วว่าจะประสบภัยอันตราย ซุกตัวอยู่ตามที่ต่างๆ ในเมืองใหญ่มากมาย และไม่สามารถทำใจแข็งปล่อยแมวเหล่านี้ไปตามยถากรรมได้ จนต้องเอื้อมมือไปเก็บแมวป่วยหรือลูกแมววัยอ่อนมาแล้วเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อน ทั้งๆ ที่ส่วนใหญ่ต่างก็เลี้ยงแมวไว้เต็มอัตราศึกแล้ว

ทางออกที่เรามองเห็นว่าจะทำให้พวกเขาสามารถช่วยเหลือแมวที่กำลังเผชิญความเสี่ยงต่อไปได้เรื่อยๆ โดยไม่ต้องแบกรับภาระจนเกินตัว ก็คือหาทางเชื่อมโยงให้แมวเหล่านี้มีโอกาสส่งไปถึงมือคนที่อยากเลี้ยงแมวต่อไป อันเรียกได้ว่าเป็นการ "win-win" แบบยกกำลังสาม เพราะสมประโยชน์กันทั้ง 3 ฝ่าย ทั้งแมว อาสาสมัครโครงการ และคนที่อยากเลี้ยงแมว

"ตอนแรกก็ไปหาจากในเว็บก็ได้ระยะหนึ่งแต่ต่อมาก็เริ่มตัน เพราะคนที่เข้าห้องแมวส่วนใหญ่คือคนที่ม่แมวกันอยู่แล้ว ส่วนคนไม่มีแมวที่มาหาแมวจากในเว็บไปเลี้ยงไม่ค่อยมี" รัชชี่เล่าถึงพัฒนาการของการหาบ้านให้แมว ซึ่งกลายเป็นภารกิจที่โครงการ ทำอย่างเป็นล่ำเป็นสันในช่วงประมาณ 2 ปีที่ผ่านมา

จากสภาพดังกล่าวรัชชี่ในฐานะผู้ริเริ่มและแกนนำโครงการก็เริ่มมองหาช่องทางที่จะได้พบปะเจอเจอคนที่อยากเลี้ยงแมวแต่ไม่ได้เล่นเว็บ จนไปได้รู้จักกับพี่คนหนึ่ง ซึ่งดูแลกลุ่มหมาจรจัดย่านพระรามเก้า และบุกเบิกการหาหมาไปหาบ้านตามย่านชุมชนต่างๆ ที่มีคนมาก เช่น สถานีที่ทำงาน มหาวิทยาลัย ฯลฯ จึงเกิดความสนใจ ขอพ่วงไปด้วย แต่จะพาไปสลับวันกับที่มาหาบ้านให้หมา

"บอกพี่เขาว่าวันไหนที่ไม่ไปจะขอพาแมวไปไม่เงินเดียวแมวจะกลัว" รัชชี่ให้เหตุผล

ผลที่ได้เกินกว่าที่คิดตั้งแต่ครั้งแรก

"ครั้งแรกที่พาไปแมวไม่สวยเลยเป็นสีดำและขาวดำอีกนิดหน่อยปรากฏว่าเอาไป 10 ตัว ได้บ้านหมดเลย" แม้เหตุการณ์ผ่านมานานนับปี แต่น้ำเสียงของรัชชี่ก็ยังปิดความดีใจไม่มิด

ระยะนี้รัชชี่ลงทุนหลายชุดงานวันศุกร์เพื่อพาแมวที่รวบรวมไว้ไป

หาบ้านช่วง 11.00-14.00 น. โดยมุ่งเจาะกลุ่มคนทำงานช่วงพักเที่ยง

การที่เลือกคนกลุ่มนี้เป็นเพราะรู้ตัวคนที่อยากเลี้ยงแมวให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี กล่าวคือ จัดการทำหมัน ฉีดวัคซีนครบ และดูแลเรื่องความสะอาดปลอดภัยได้ตามมาตรฐานของโครงการ ต้องเป็นคนที่มีรายได้มั่นคงพอสมควร เพราะมีค่าใช้จ่ายไม่น้อย

ต่อมา"ตลาด"นี้เริ่มตันอีกเพราะไปในที่เดิมๆ พบกลุ่มคนซ้ำๆ

"บางครั้งพาแมวไป 10 ตัว ได้บ้านแค่ 3 ตัว อีก 7 ตัว ต้องทนเหนื่อย ทนร้อน เลยต้องมองหาช่องทางใหม่"

เมื่อไม่ยอมแพ้ยอมพบบทออกทางหนึ่งทางใดเสมอ...ในที่สุดในเดือนธันวาคม 2550 ก็มีเพื่อนคนหนึ่งเสนอว่า คุณน่าจะพาเปิดร้านขายเครื่องหนังที่สวนจตุจักร มีคนผ่านไปมามากมาย จะลองเอาแมวไปหาบ้านที่นั่นดูไหม ผลการทดลองพบว่าดีเกินคาด ทำให้รัชชี่มองหาที่มั่นใหม่ในบริเวณนี้ จนติดต่อได้ที่จัดกิจกรรมหาบ้านให้แมวอย่างเป็นทางการบริเวณทางขึ้น-ลงสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินหน้าร้านกาแฟ ตั้งแต่เดือนธันวาคมปีนั้นเป็นต้นมา

กิจกรรมนี้ไม่จำกัดทุกสัปดาห์แต่ขึ้นตามจำนวนแมวที่ต้องการหาบ้านในแต่ละช่วง กิจกรรม

แต่ละครั้งมีอาสาสมัครที่สื่อสารผ่านห้องแมวในเว็บไซต์ มาช่วยกันอย่างแข็งขัน คึกคัก และครั้นครบนับสิบคน

นับตั้งแต่ติดต่อขอใช้พื้นที่จากรพ.(รพ.ไฟฟ้ามหานครตรงนี้) เรื่อยมาจนถึงเดือนตุลาคม 2551 ที่ผ่านมา เชื่อหรือไม่ว่ามีแมวนานาที่ได้ขายค่าคุ้มหัวนอนอย่างปลอดภัยไปแล้วถึง 527 ตัว และถ้ารวมกิจกรรมหาบ้านให้แมวที่ทำผ่านช่องทางอื่นๆ ควบคู่กัน ทั้งบนเว็บไซต์ และงานที่มีคนรักแมวไปรวมตัวกันมากๆ อย่างเช่น Cat Show ฯลฯ ในช่วงเวลา 11 เดือนดังกล่าว โครงการรักษแมวช่วยให้แมวจรจัดที่เคยเป็นปัญหาของนครกรุงได้อยู่เป็นที่เป็นอย่างดีมีความสุขตามอัตภาพมากกว่าพันตัว

กลเม็ดอย่างหนึ่งที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของการหาบ้านให้แมว ได้มากมายถึงเพียงนั้นก็คือสิ่งที่รักษเรียกว่าเป็นการ “โม” อันเป็นคำที่ย่อมาจาก **โมดิฟายด์ (modified)** หรือปรับแต่งแมวจรจัดสภาพสุดโหดที่ไปเก็บกันมาจากซอกหลืบต่างๆ อันไม่น่าพิสมัย ให้กลายเป็นแมวตัวใหม่ที่น่ารักน่าชัง นำรักและนำเลี้ยง เพื่อสานสร้างอนาคตให้เดินตามรอยชินเดอเรลล่าตัวนหัวทุกตัวไป

สิ่งที่รักษและเขี่ยกำลังจะเขี่ยหนักหนักทำกับบนทางเดินเล็กๆข้างบ้านในป่าวันอาทิตย์วันนั้นก็คือชิ้นตอนหนึ่งของกระบวนการ “โมแมว” ดังกล่าว

“อย่างแมวครอกนี้ที่เขี่ยไปได้มาจากตลาดแถวบ้านนี่เอง จับมาทั้งแม่แมวและลูกแมวทั้งครอก มีด้วยกัน 5 ตัว จังหวะที่จับมาแม่แมวคลอตุลลูกมาเกือบ 2 เดือน ไกลจะให้ลูกหย่านม พอหย่านมเมื่อไหร่ก็จะทิ้งลูกและไปสร้างครอบครัวใหม่เพิ่มขึ้นมาอีก เราก็เลยพาแม่แมวไปทำหมันก่อนเลย แล้วปล่อยไป ส่วนลูกเราจะพาไปหาบ้าน เพราะถ้าปล่อยกลับไป ถ้าไม่ถูกหมากัด ก็ถูกคนตี โดยมากไม่รอด

“ก่อนพาไปหาบ้านเราใช้เวลาไม่ประมาณ 1 สัปดาห์ โดยฉีควัคซีนป้องกันโรคต่างๆ ที่เป็นอันตรายต่อลูกแมวให้ครบ ให้กินอิม ทำความสะอาด ลูกแมวนั้นพอเราเลี้ยงดีดูแลดีจะสวยมากๆ พอพร้อมเข้าสู่ขั้นตอนการหาบ้านก็ผิดใจจากตอนเก็บมาเป็นคนละตัวเลยทีเดียว”

ชิ้นแรกของกรหาบ้านคือการประกาศผ่านเว็บไซต์ โดยมีกรถ่ายรูปไปโพสต์ไว้หาคนถูกใจตลอดไป หากยังไม่เจอ ก็จะเข้าสู่ขั้นตอนการออก “ไรด์โชว์” ร่วมกิจกรรมหาบ้านที่ทางโครงการรักษแมวไปจัดตามสถานที่ต่างๆ ต่อไป

“จากที่ถ่ายรูปแมวไม่เป็นแมวมาอย่างไรก็ถ่ายอย่างนั้น ชี้มุกเกรอะกรัง ตัวดำมอมแมมเพราะอยู่กับน้ำคร่ำ หากนรับเลี้ยงยากพี่ๆ ในเว็บก็ช่วยแนะนำวิธีการว่าให้ถ่ายแบบกึ่งๆ อย่าใช้แฟลช ฯลฯ ผิกไปเรื่อยๆ จนถ่ายได้สวย” รักษาเล่าไปมีมือและตาที่เล็งไปยังนางแบบและนายแบบหน้าขงตัวจ้อยในกรงไปด้วยอย่างขำนิขำนานู

แต่ถึงได้รูปสวยหรือแมวถ่ายรูปขึ้นนั้นก็ไม่ใช่ตัวชี้ขาดว่าแมวจะได้เจ้าของเสมอไป เหมือนที่คนจีนบอกไว้ว่า ครึ่งหนึ่งเป็นลิขิตฟ้า อีกครึ่งเป็นส่วนที่ต้องฝ่าฟันเอาเอง

“อยู่ที่ความพยายามของเรามากกว่าว่าเราจะเอารูปไปโพสต์บ่อยแค่ไหน บางตัวโพสต์เป็นสิบๆ รอบก็มี ถ้าไม่มีคนเอาจริงๆ การพาไปออกงานหาบ้าน ให้คนที่สนใจได้ลองจับลองเล่นก็จะเป็นขั้นถัดมา ถ้าถูกชะตาก็พาไปเลี้ยงได้เลย”

ฟังเหมือนสิ่งมอบกันง่ายๆ แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่เลยเพราะโครงการรักษ์แมวไม่ได้มุ่งที่จะจำหน่ายแมวออกให้หลายๆ และเร็วๆ เป็นเป้าหมาย แต่ต้องการให้แมวที่ไร้บ้านได้มีชีวิตที่ปลอดภัย มีความสุขตามอัธยาศัย ไม่ใช่การ “หนีเสือปะจระเข้”

“เราสัมภาษณ์ค่อนข้างยาวตั้งแต่รายละเอียดบางที่ใช้เวลาเป็นชั่วโมง เริ่มจากขอประวัติ ที่อยู่ ข้อมูลการเลี้ยงแมวว่าเคยเลี้ยงหรือไม่ ถ้าเคยเลี้ยงยังเลี้ยงอยู่หรือเปล่า ถ้าไม่เลี้ยงเป็นเพราะอะไร แมวเดิมไปไหน หายหรือตาย ถ้าคนอยากเลี้ยงเป็นเด็ก ก็ต้องคุยกับคุณพ่อคุณแม่เขาก่อนว่าพร้อมแค่ไหน

“ทางโครงการจะกำหนดไว้เลยว่าขอให้เจ้าของแมวทำอะไรบ้าง นั่นคือ ทำหมัน ฉีดวัคซีน มีกระบะทรายให้แมวขับถ่าย และขอให้เลี้ยงแบบปิด คือเลี้ยงไว้ในบ้าน

“เมื่อตกลงว่าแมวได้บ้านแล้วก็จะติดตามต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าแมวจะได้รับการทำหมัน และแน่ใจว่าไม่มีปัญหา เพราะการเลี้ยงให้ได้ตามที่ขอนั้นมีค่าใช้จ่ายไม่น้อย แต่ต่อไปจะลดลงเรื่อยๆ ที่ต้องทำแบบนี้เพราะเราพยายามสร้างจิตสำนึกให้คนที่เอาไปเลี้ยงว่าการเลี้ยงแมวต้องมีความรับผิดชอบ”

สำหรับแมวที่จนแล้วจนรอดก็ยังหาบ้านไม่ได้ล่ะจะทำอย่างไร คำตอบอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากหลังไม้มแมว...

ที่บ้านของรักษ์และเจี๊ยบสองแกนนำที่เหนียวแน่นของโครงการรักษ์แมว มีพื้นที่เล็กๆ ถูกจัดไว้เป็นที่อยู่ของแมวที่โครงการ ช่วยเหลือไว้และหาบ้านไม่ได้

อย่างที่บอกว่าทั้งคู่ไม่ใช่คนรักแมวและเลี้ยงแมวมาแต่ก่อนแต่อดอีกทั้งต่างอาศัยอยู่กับครอบครัวของญาติ การมีโซนเลี้ยงแมวในบ้านจึงเป็นสิ่งที่ทั้งสองไม่เคยคาดฝันมาก่อน แต่จับพลัดจับผลูกลายเป็นจริงเมื่อประมาณปีเศษๆ มานี่เอง

เหตุการณ์นี้สั่งเอยด้วยการตกกระไดพลอยโจนของทั้งคู่เริ่มต้นอย่างไม่สัญญาใด ๆ มาก่อน หลังจากที่โครงการรักษ์แมวก่อตั้งอย่างเป็นทางการโดยใช้ร้านดอกไม้ของพี่อ้อยที่ถนัดเงินแทนเป็น “เซฟเฮาส์” หรือฐานที่มั่นได้ระยะหนึ่ง จู่ๆ พี่อ้อยก็พาแม่หนีหายไปอย่างไร้ร่องรอย เพราะเป็นหนี้นอกระบบก้อนใหญ่

แม่วร่วมร้อยตัวที่มองตาปริบๆ มาที่รักษ์และเจี๊ยบในห้องแถวอันอ้างว้างที่สิ้นสุดสภาพของความเป็น “บ้าน” ไปแล้วเมื่อปราศจากเจ้าของ ทำให้ทั้งคู่ต้องหันมากอดคอแก้ปัญหาใหญ่กันอีกยก หลังเคยพาแม่วร่วมร้อยระหกระเหินมาแล้วสองครั้งสองครา

ยกแรกอาศัยการโม้แมวและประกาศหาเจ้าของครั้งใหญ่มีแมวโชคได้บ้านไปโดยเร็วหลายตัว แต่ก็มีเหลืออีกมาก เพราะแมวที่โครงการอุปการะไว้ส่วนใหญ่เป็นแมวอายุมากแล้ว

ที่หมายสุดท้ายจึงไม่อาจเป็นที่ไหนได้นอกเสียจากบ้านของแกนนำทั้งสองคนนั่นเอง

“เราไม่อยากให้เกิดกรณีแบบพี่อ้อยขึ้นมาอีกตอนนี้เริ่มหัดคิดข้ามขีด มองการณ์ไกลแล้ว เพราะไม่อยากพาแมวย้ายไปไหนอีกเรื่อยๆ”

แม้ว่าทั้งรักษ์และเจียบคร่ำหวอดกับการช่วยเหลือแมวจรจัดแต่ แมวที่แต่ละคนเป็นเจ้าของเต็มตัวถึงขั้นเลี้ยงดูไว้ในบ้านนั้นมีแค่สองสามตัว เท่านั้น ถึงที่ผ่านมามีแมวผ่านมือเข้ามาอยู่ในความดูแลของทั้งสองมากมาย แต่ก็เป็นการดูแลระยะสั้นๆ ไม่เกินสัปดาห์ คราวหนึ่งไม่เกิน 10 ตัว พอไม่ได้ที่และได้บ้านก็ผ่านมือออกไป ภาวะความรับผิดชอบดูแลจึงไม่มากนัก

เดชะบุญที่ญาติผู้ใหญ่ของทั้งสองฝ่ายต่างมีใจเมตตาอีกทั้งเริ่มคุ้นเคยกับการมีแมวเข้าออกในบ้านในช่วงหลายปีที่ผ่านมา และได้เห็นว่าทั้งคู่อุทิศใจให้แมวยู้อยู่ในบ้านได้เรียบร้อย ไม่มีเหตุรำคาญ "เซฟเฮ้าส์" ขนาดจุมแมวได้ ครั้งร้อยจึงแทรกตัวเพิ่มเข้ามาท่ามกลางห้องหับเดิมในบ้านทั้ง 2 หลังได้อย่างแนบเนียนในที่สุด โดยห้องแมวมบ้านรักษ์ใช้แนวทางเดินหลังบ้านแคบๆ กว้างประมาณ 1 เมตร ที่เดิมใช้ปลูกต้นไม้ต่อเติมเป็นห้องแคบยาว ที่ดูอบอุ่น น่าอยู่ และซ่อนตัวอย่างเงียบเชียบ ไร้เสียงและกลิ่นเล็ดลอดออกมาให้เป็นที่สังเกตได้อย่างน่าอัศจรรย์ ขณะที่ห้องแมวมบ้านเจียบเป็นทรงขนาดใหญ่อยู่ทางซ้ายมือถัดจากประตูเข้าสู่ตัวบ้าน โดยเป็นกรงที่รื้อจากบ้านที่อ้อยยกมาไว้ที่นั่นแทน

"คุยกับที่บ้านเขาก็ไม่ได้ว่าจะไร่เพียงแต่ว่าทำแล้วอย่าให้มีปัญหา หนึ่งคือเรื่องความสะดวก สองคือเรื่องเสียง อย่าให้มันตีกัน จนคนในบ้านเดือดร้อน ต้องดูแลให้ดี กรณีของรักษ์โชคดีที่แม่สามเฒ่าใจ" รักษ์เล่า

พื้นที่อันคับแคบแต่มีแมวรอเข้าอยู่ถึงครึ่งร้อยคงไม่มีความเป็นไปได้อื่นใดรอทำอยู่นอกเหนือจากคำว่า "สลัมแมว" แต่ภาพที่เห็นคงยืนยันได้ดียิ่งกว่าคำพรรณนาใดๆ ว่า ด้วยหัวใจที่มอบให้แมวมเต็มร้อย รักษ์และเจียบได้บันดาลพื้นที่แคบๆ ด้วยเงินอันน้อยนิดให้เกิด "เซฟเฮ้าส์" ของแมวจรจัดอันอบอุ่นแสนสบาย

หรืออาจเรียกให้ใกล้เคียงความเป็นจริงยิ่งขึ้นว่า "เซฟโฮม" เพราะ ที่นี้ไม่ได้เป็นแค่ที่อาศัยหลับนอน มีข้าวสองมือ และกระบะทรายให้ขบถ่ายสบายตัว แต่ยังมีคนที่เอาใจใส่เข้ามาเรียกหาและเล่นหัวกับแมวทุกตัวไม่เคยขาด...ทุกวัน

มาถึงตอนนี้คงตัดสินใจได้ยากแล้วว่าระหว่างแมวที่หาบ้านได้ไปก่อนหน้า กับพวกขี้เหร่ที่ตกค้างไม่มีใครเอาเหล่านี้ พวกไหนโชคดีกว่ากัน? 🐾

บุค “จิตดี อับ” แอนวรสร์กลาวตลาตลต

“ฟ[ี]ใจดี” ชื่อนี้ันบว่าคูนเคยกันเป็นอันดีสำหรับกลุ่มคนรักขแมวใน
กรุงเทษ ในฐนอะสาสมัครรับพาแมวไปทำหมันในระบบ “จิตศรัทธา”
มานันนนาน ในแต่ละปีมีแมวที่เจ้าของไม่มีประสภการณหรือไม่สะดวกในการ
พาแมวไปทำหมัน หรือแมวจรจัดที่มีคนเอารูระช่วยจัดสง “ฟ[ี]ใจดี” คนนี้
ให้ช่วยพาไปทำหมันที่คลินิกไปแต่สัตว์แพทย ศาล่าว่าการกรุงเทษหนคร 2
ดินแดง ร่วมหันตัว ด้วยการบอกผ่านแบบปากต่อปาก จนช่วรวู้ไปถึง
ชุมชนแมวในเวบไซต โดยเจ้าตัวเองไม่เคย “เคาะ” “คลิก” หรือแม้แต่เข้า
ใกล้แป้นคีย์บอร์ด หรือเครื่องคอมพิวเตอร์ กระทั่งโทรศัพท์ หรือฝากข้อความ
ไปนำเสนอกับใคร 13 ปีที่ “ฟ[ี]ใจดี” ก้าวเข้ามามีบทบาทอสาสมัครพาแมว

ไปทำหมันอย่างเงียบๆ เชื้อหรือไม่ว่าสองมือที่สาละวนทั้งกับงานบ้าน งาน
หาเลี้ยงชีพ และงานดูแลแมวแปลกหน้าไปพร้อมๆ กันคุณก็ได้ส่งผลให้จำนวน
ลูกแมวจรจัดในมหานครแห่งนี้ลดลงไปนับแสนชีวิต!!!

จากหมายเลขโทรศัพท์มือถือ 10 หลัก เพื่อติดต่อ “พีเจดี” เหล่า
คนรักแมวที่มีความมุ่งมั่นจะช่วยตัดวงจรปัญหาแมวล้นเมืองหรือแมวจรจัด
จะมุ่งหน้ามาที่ย่านห้วยขวาง พร้อมแมวที่อยู่ในตะกร้ามีฝาปิดในช่วงวันจันทร์
เพื่อส่งมอบแมว “ขึ้นเขียง” ทำหมันในวันอังคาร ซึ่งทาง กทม. จัดสรรโควตา
ให้ “พีเจดี” นำแมวไปทำหมันฟรีได้ 15 ตัว ทุกสัปดาห์

หลายคนไม่เชื่อสายตาว่า ห้องแถวขนาดหนึ่งคูหาที่แวดล้อมด้วย
ศาลเจ้าและตลาดสดอันจอแจแห่งนี้ คือ “ฮับ” หรือศูนย์กลางการส่งแมว
ทำหมันที่สำคัญแห่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร อีกทั้งยังเป็นที่อยู่อันร่มเย็น
ของแมวอีก 70 ชีวิต และหมาอีกประมาณ 5-6 ตัว ซึ่งเดินกระพือไหล่กับ
บรรดาแมวในบ้านได้อย่างเนียนๆ ปรากฏจากการอ้อม แอ่ ประสาแมวหมา
อย่างที่เราเห็นกันอยู่ทั่วไป

สมคิด แพทย์คุณเจ้าของนาม “พีเจดี” หรือ “พีคิด” ที่เรียกขาน
กันในหมู่นักรักแมว เป็นสตรีวัย 53 ที่มีเค้านามงามสดใสสะท้อนผ่านใบหน้า
ที่อ่อนกว่าวัย ภายใต้อาณาจักรเล็กๆ ที่ประกอบด้วยสมาชิกเกือบร้อยชีวิต
อันประกอบด้วย ตนเอง สามี ซึ่งเป็นบรรณารักษ์หนังสือพระเครื่อง ลูกชาย
วัย 28 อาชีพรับราชการ น้องสาวของตัวเองเองที่เป็นโสด และแมว หมา
ขาประจำ รวม 80 ชีวิต รวมทั้งแมวที่มีคนนำมาฝากให้พาไปทำหมันอีก
สัปดาห์ละ 15 ตัว เต็มไปด้วยบรรยากาศของความร่มเย็น สงบสุข สะอาด
ดูกว้างขวางอย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อนึกถึงสภาพในบ้านส่วนใหญ่ที่เลี้ยงแมวหรือ
หมา แม้เพียงแค่ว่า 1-2 ตัว ก็ยังเต็มไปด้วยความอลหม่านวุ่นวาย

แมวมารักตัวไม่มากตั้งอยู่เป็นลัดเป็น
ส่วนในกรง หรือตะกร้าแบบมีฝาปิด ส่วนใหญ่
นอนเอกเขนกอยู่ในกรงอย่างผ่อนคลาย บางตัว
ออกมาเดินกรูกรายแก้มือๆ แต่ละตัวหน้าตา
สดใส ดูมีความสุข เพราะได้กินอิ่ม นอนหลับ
ปราศจากภัยอันตราย เพราะอยู่ใกล้คนใจดี

พีคิดสามารถพาตัวแมวที่ไม่เคยเลี้ยง
แมวหรือรักแมวมามาก่อน ได้แต่เลี้ยงหมา จนอายุ
ได้ 40 ปี จึงเริ่มเข้ามาใกล้ชิดกับแมวโดยไม่ตั้งใจ

สาเหตุที่พีคิดนำแมวได้ใกล้ชิดแมวไม่ได้เกิด
จากตัวเอง แต่เป็นเพราะสามีส่งสารพวกแมวจรจัด
ที่เดินผ่านหน้าบ้าน จึงหาข่าวไปให้กินเป็นครั้ง
คราว แต่ก็ไม่ได้เลี้ยงเป็นเรื่องเป็นราว จนกระทั่ง
เกิดตกหลุมรักแมวแสนรู้กับแมวจรจัดตัวหนึ่ง
ที่ตั้งชื่อให้ว่าเจ้า “ทอง” เมื่อประมาณ 13 ปีก่อน

“เป็นแมวที่รักมากตอนแรกไม่ได้เลี้ยงไว้
หรอก มีครั้งหนึ่งเขาถูกกัดมาจากไหนไม่รู้ เข้ามา
หลบรักษาตัวอยู่แถวตู้เย็นในบ้านที่ ตอนนั้นแฟน
พีเจดีอยู่ พอเขากลับมา พีเจดีเห็นได้บอก ทองเขาก็
จัดแจงคลานออกมารายงานตัว โชว์ให้เห็นว่า
บาดเจ็บ แล้วคลานกลับเข้าไป เรียกว่าเป็นแมวที่
รู้ภาษา ตั้งแต่นั้นก็เลี้ยงเลี้ยงไว้ในบ้าน”

หลังตกลงใจรับอุปการะทองไว้มีหนึ่งตัว
ประเดิม ครอบครัวของพีคิดก็เริ่มเกิดการ

แบบเดียวกับที่แพร่ระบาดในกลุ่มคนเลี้ยงแมวจำนวนมาก นั่นคือ อาการที่เรียกว่า “แมวอก”

เริ่มต้นจากเจ้าทองคอดพาเมียคือนางแต้มเข้ามาร่วมชยคา แล้วออกลูกครอกแรกเป็นพยานรักที่พี่คิดเลี้ยงดู ตามด้วย “แต้ม” แมวจรจัด ลายสีขาวดำหุ่นสเลนเดอร์ ที่ยังเดินเห็นว่องไวปราดเปรียวทั้งที่อายุเลยเข้าเลข 13 แล้วในวันนี้

แมวตัวอื่นๆ ที่ออกเย้ยขี้แมมทั้งแมวจรจัดที่มาแสดงเจตนาารมณ์ขอยู่ที่นี้ด้วยตัวเอง แมวถูกทิ้ง หรือแมวป่วยที่พี่คิดไปเก็บได้จากที่ต่างๆ หรือมีคนมาฝากเลี้ยง และแมวที่มีคนนำใส่กล่องมาทิ้งไว้ให้ถึงหน้าบ้าน บางตัวถูกนำมาวางไว้ให้ในวันปีใหม่ เหมือนให้เป็นของขวัญหลายๆ จึงได้ชื่อว่า “ปีใหม่” บางตัวเอามาทิ้งช่วงเทศกาลไหว้บ๊ะจ่างก็มี

การเป็นผู้ดูแลแมวว่ามร้ยชีวิตในแต่ละวันจะโกลาหลทีเดียว แต่สำหรับพี่คิด ภารกิจนี้ดูเป็นเรื่องปกติธรรมดา เริ่มต้นตั้งแต่หกโมงเช้า ด้วยการเปิดเหล็กยึดหน้าบ้านแล้วนำกรงแมวกองรวมกันอยู่ภายในบ้าน ขยายพื้นที่ออกไปด้านนอก พอให้โดนแดดอุ่นๆ จากนั้นก็ให้อาหารเม็ด แล้วดูแลเก็บกวาดทำความสะอาดกรง เพราะถึงจะรักและสงสารแมว แต่พี่คิดบอกว่าตัวเองก็ทนดมกลิ่นเหม็นของอึและฉี่แมวไม่ไหวไม่ต่างจากคนทั่วไป

การดูแลแมวรอบเช้านี้เสร็จสิ้นลงในเวลาประมาณ 10.30 น. หลังจากนั้นพี่คิดก็มีเวลาทำงานบ้านและงานอื่นๆ ไปจนถึงราวสี่โมง จากนั้นก็เริ่มให้อาหารแมวมือเย็น ดูแลแมวในกรงต่างๆ ให้สะอาดและสบาย ตกเย็นก็เก็บกรงด้านนอกเข้าบ้าน เป็นกิจวัตรเช่นนี้เรื่อยมา จะมียกเว้นก็แต่วันอังคาร ตั้งแต่แปดโมงครึ่งจนถึงเที่ยง ที่มีนัดพาแมวที่คนจากทั่วทุกสารทิศนำมาฝากไปทำหมันที่ กทม. ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไม่ไกล

อาชีพที่สร้างรายได้เป็นกอบเป็นกำให้พี่คิดก็คือการตัดเย็บเสื้อผ้า และถนัดการตัดชุดผ้าไหมเป็นพิเศษ มีแฟนขาประจำเหนียวแน่นอยู่จำนวนหนึ่งพอให้มีงานไม่ขาด ต่อเมื่อ 3 ปีหลังมานี้ พี่คิดเริ่มมีมือจากงานประจำ เพราะสายตาไม่ดีเท่าเก่า ยังคงรับเฉพาะคนที่สนิทกันจริงๆ นานๆ ครั้งเท่านั้น และหันมาอุทิศเวลาส่วนใหญ่ให้กับการบริหาร “ฮับ” รับทำหมันและดูแลแมวป่วยแห่งนี้อย่างจริงจัง

ความเป็นไปที่ดำเนินไปอย่างเรียบง่ายเช่นนี้คือสิ่งที่ทำให้ผู้คนทั่วแวงเวียนมารู้จักกับ “พี่คิด” อดรู้สึกอิจฉาริษยาไม่ได้

ในสายตาของคนส่วนใหญ่การดูแลแมวและเป็นธุระพาแมวไปทำหมันนับสิบตัวต่อสัปดาห์ โดยรับผิดชอบทั้งการพาไปหาหมอและช่วยดูแลช่วงพักฟื้น หลังผ่านการผ่าตัดทำหมันจนแมวแข็งแรงสบายดีเป็นเวลานานถึง 7 วัน แบบไม่เรียกร้องคำตอบแทนใดๆ น่าจะเป็นเรื่องที่คนระดับมีอันจะกินหรือฐานะครอบครัวมั่งคั่งสุขสบาย พรั่งพร้อมด้วยบริวารแล้วเท่านั้นจึงอยู่ในวิสัยที่จะทำได้ แต่การฝึกกลับกลายเป็นคุณค่าที่มีชีวิตสุดแสนธรรมดา ไม่ได้มีเงินถุงเงินถังและข้าทาสบริวาร เหมือนกับเราๆ นี้เอง

หากจะมีสิ่งที่แตกต่างกันก็คงอยู่ตรงที่พี่คิดไม่รอให้ถึงวันดวงดี ถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง เก็บหอมรอมริบจนได้เงินเป็นล้าน หรือผ่านพ้นถึงวันว่างวัยเกษียณอายุเสียก่อน แล้วจึงค่อยทำในสิ่งที่เรียกได้ว่าเป็นการ “อุทิศตัวเพื่อสังคม” เช่นนี้

พัฒนาการของการแปลงบ้านศูนย์ดูแลแมวและทำหมันซึ่งขอตั้งชื่อเรียกให้เก๋ไก๋ในทีนี้ว่า “คิดดี ฮับ” ของพี่คิดเกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป โดยใช้เวลานานนับสิบปี เริ่มต้นจากการให้อาหารแมวจรจัดและอุปการะแมว บางส่วนไว้ในบ้าน จนเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ อย่างที่เล่าไปในตอนต้น ควบคู่

ไปกับการดูแลลูกแมวและแมวป่วยที่พบเจอตามข้างทาง หรือมีคนในละแวกใกล้เคียงตลอดจนคนรู้จักเอามาให้ช่วยดูแล จนรู้จักสนิทสนมกับ “หมออ้วน” เจ้าของคลินิกรักษาสัตว์ย่านสี่แยกห้วยขวาง ชื่อ “รัชดาสัตวแพทย์” ที่พี่คิดพาแมวและหมาไปหามาตั้งแต่เริ่มเลี้ยงดูแมว ทั้งเพื่อฉีดวัคซีนป้องกันโรค และรักษาอาการเจ็บป่วย จนกลายเป็นขาประจำเพราะความใจดีของคุณหมอ

อย่างไรก็ตามคลินิกของหมออ้วนรับรักษาเฉพาะ “คนใช้นอก” ไม่สามารถฝากสัตว์ป่วยไว้ค้างคืนได้ เมื่อมีแมวป่วยที่ต้องดูแลต่อเนื่อง เช่น แมวที่ต้องให้น้ำเกลือ เมื่อคุณหมอใส่สายน้ำเกลือให้แล้ว พี่คิดก็ต้องพาแมวกลับบ้าน แล้วดูแลต่อด้วยตัวเองในช่วงกลางคืน

“พี่บูที่นอนข้างๆ กระจกแมวตรงพื้นที่ข้างนี้แหละเพราะแมวป่วยที่ให้น้ำเกลือเราต้องคอยตื่นมาดูทุก 2 ชั่วโมง ว่าน้ำเกลือยังหยดลงมาเสมอดีหรือไม่ และอาการเขาเป็นอย่างไรบ้าง แมวที่ป่วยแบบนี้มีตลอด เรียกว่าทุกเดือนเลย” พี่คิดเล่าถึงการดูแลแมวป่วยที่ทำมาตลอดสิบกว่าปีที่ผ่านมา โดยรอยยิ้มยังไม่จางไปจากใบหน้าสดใส

นอกจากจับลูกแมวไปฉีดวัคซีนป้องกันโรคหัดและโรคอื่นๆ ที่คว่ำชีวิตแมวย่อยอ่อน ตลอดจนจับแมวป่วยไปรักษา อีกเรื่องหนึ่งที่ทำมาตลอดตั้งแต่เริ่มเลี้ยงแมวจนถึงวันนี้ และเป็นสิ่งที่พี่คิดทำอย่างจริงจังเป็นกิจวัตรก็คือ การจับแมวไปทำหมัน

“ที่จับไปทำหมันก็เพราะคิดว่าเป็นการตัดวงจรความทุกข์ชีวิตของแมวแต่ละตัวมีลูกตกมาก อายุแค่ไม่กี่เดือนก็ตั้งท้องได้แล้ว ปีหนึ่งตั้งท้องประมาณ 3-4 ครั้ง ท้องแรกๆ อาจตกลูกแค่ตัวเดียว แต่ท้องต่อๆ มาจะเพิ่มจำนวนขึ้น เฉลี่ยก็น่าจะต่ำกว่า 3 ตัว รวมแล้วปีหนึ่งแมวตัวเมียมีลูกไม่ต่ำกว่า 10 ตัว เลยคิดว่าการทำหมันจะช่วยลดปัญหาต่างๆ ได้

“แรกๆ ก็จับแมวในตลาดนี้แหละไปทำหมันจนครบหมดทุกตัว

ต่อมาก็ขยายไปถึงวัด” พี่คิดหมายถึงวัดใกล้บ้านที่อยู่ห่างออกไปราว 300 เมตร

ด้วยความรักความเมตตาที่ต่อแมวบวกกับประสบการณ์ที่คลุกคลีกับวงจรชีวิตของแมวจรจัดอย่างใกล้ชิดจนเกิดความตระหนักชัดเจนถึงปัญหาลูกแมวไร้เจ้าของเกิดขึ้นเกลื่อนทั่วทุกมุมเมือง และต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอดอย่างน่าสงสาร พี่คิดจึงเอาฐานะกับมาตรการจับแมวจรจัดที่พบทุกตัวไปทำหมันมาโดยตลอด

ค่าทำหมันแมวแต่ละตัวสูงถึง 500 บาทเป็นอย่างต่ำ แต่พี่คิดไม่เคยคิดหวง ยอมควักกระเป๋าตัวเองจ่าย โดยได้ความอึดใจจากสำนักที่ว่าได้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยลดปัญหาแมวจรจัดเป็นสิ่งตอบแทน อีกหลายปีต่อมาพี่คิดจึงได้รู้ข้อมูลจากเพื่อนที่เลี้ยงแมวเหมือนกันว่า ที่กทม. ทำหมันหมาแมวให้ฟรี พี่คิดจึงรีบไปขอข้อมูล จนได้โควตาทำหมันแมวฟรีสัปดาห์ละ 15 ตัว ตั้งแต่นั้น

แมวที่นำไปทำหมันในแต่ละสัปดาห์หลังไหลมาจากเครือข่ายคนรักแมวและคนใจกุศลที่บอกต่อๆ กันไป รวมทั้งจากโครงการรักษ์แมว จนชื่อของ “พี่ใจดี” เป็นหนึ่งใน “เซเล็บ” แห่งห้องแมว ในพื้นที่ปอดตอม ขณะชื่อของ “พี่สมคิด” ก็เป็นที่รู้จักแพร่หลายในกลุ่มคนเลี้ยงแมวนอกโลกโซเชียลเช่นกัน

แม้มีการดูแลแมวป่วยและแมวทำหมันที่เครือข่ายส่งทอดมาให้ถึงมือ รวมทั้งเลี้ยงแมวหมาที่บ้าน รวมได้ร่วมร้อย พี่คิดยังมีเวลาออกไปจับแมวจรจัดด้วยตัวเองด้วยเหมือนกัน

“มองไปทางไหน หรือไปที่ไหน เห็นแมวจรจัดที่ยังไม่ได้ทำหมันก็จะพยายามจับเขาไปทำหมัน”

คำว่า“จับแม่ว”โดยเฉพาะอย่างยิ่งแมวจรจัดนั้นซ่อนความยากลำบากเอาไว้อย่างสาหัส

“กว่าจะจับได้แต่ละตัว ต้องเอาข้าวไปวางล่อ รอจนเขาวางใจ ออกมากิน และยอมให้จับ” พี่คิดเล่าถึงขั้นตอนโดยสรุปของการจับแมวจรจัดไปทำหมัน

ที่บอกว่าเป็นขั้นตอนโดยสรุปเพราะในขั้นตอนที่ดูเหมือนกันนั้น แท้ที่จริงทอดยาวเกินกว่าจินตนาการของคนส่วนใหญ่

“แมวจรจัดบางตัวต้องให้ข้าวเป็นปีกว่าจะยอมให้จับ พี่คิดเล่าด้วยหน้าตาเฉยๆ แบบเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สุด “แล้วเวลาจับ ไม่ใช่ว่าจะให้จับดีๆ ทุกตัว แมวจรจัดส่วนใหญ่เป็นแมวดู เพราะต้องใช้ชีวิตสมบุกสมบัน พอจับได้ปุ๊บเอาใส่กรงปั๊บ แหย่มือเข้าไปลูบไปเล่นไม่ได้ เขาจะชู่จะกัด ต้องระวังมากๆ”

นอกเหนือจากการจับเดียวกับแมวส่วนหนึ่งในขั้นตอนการจับแมวจรจัดไปทำหมันยังต้องเผชิญหน้ากับมุมมองที่แตกต่างออกไปจากเพื่อนร่วมสังคม ดังที่พี่คิดเล่าด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เรื่อยๆ ว่า

“บางคนพอเห็นพี่เอาข้าวไปให้แมวเขาก็คิดว่าพูดจาไม่ดีบอกว่าที่มาทำให้สกปรก ก็เข้าใจว่ามีบางคนเหมือนกันที่เขาเอาข้าวไปให้แล้วทั้งเป็นกองๆ แต่เวลาพี่ให้จะเก็บเรียบร้อย แล้วก็ไม่ได้ตั้งใจเลี้ยงให้เขาอยู่ติดที่ตรงนั้น บางคนก็บอกว่าทำแบบนี้สร้างปัญหาทำให้แมวมานอนมาดี จนหมันไปหมด เรื่องนี้พี่ก็ได้แต่คิดว่า แมวไม่ใช่คน ไม่มีห้องสุขาให้เขา เขาก็ต้องปล่อยตามธรรมชาติตรงไหนสักแห่งนะ ก็เจอปัญหาแบบนี้เรื่อยๆ แต่ก็ไม่มีอะไรที่รุนแรงไปกว่านี้”

ทุกเช้าวันอังคารพี่คิดจะนัดรถตุ๊กตุ๊กเจ้าประจำจากแถวตลาดมารับเพื่อนำแมว 15 ตัว ที่อยู่ในตะกร้าเรียงซ้อนกันไปยังศาลาว่าการ

กรุงเทพมหานคร 2 दिनแดง พอไปถึงก็ต้องกรอกข้อมูลประวัติแมวแต่ละตัวจนครบ แล้วรอคิวทำหมัน

ที่นั่นพี่คิดจะมีโอกาสได้พบปะพูดคุยกับผู้บริหาร“คิดดีชัย”จากโซนอื่นๆ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลและได้ถามสารทุกข์สุกดิบกัน บางคนมาไกลจากฝั่งธน บางคนได้ไควตพาแมวมามาทำหมันมากกว่าที่คิดถึงเท่าตัวก็มี

หลังทำหมันเสร็จ พี่คิดก็จะพาแมวทั้งหมดล่าเสียงขึ้นรถคันเดิมที่แวะกลับมาจับคืนสู่ห้องแถวกันตลาด และคอยหยอดน้ำข้าวต้มให้แมวทั้งหมดได้พักฟื้นอย่างปลอดภัย จนครบกำหนดหนึ่งสัปดาห์ในวันจันทร์ ผู้นำแมวมาส่งแต่ละรายก็จะมารับแมวลับไป ขณะที่แมวส่งทำหมันรุ่นใหม่ๆ จะถูกหยอดน้ำตัวมาส่งที่อับแห่งนี้ หมุนเวียนเป็นวงจรสลับมาปีแล้วปีเล่า

การทำหน้าที่ดังกล่าวที่คิดทำด้วยใจไม่เรียกร้องอามิสสินจ้าง สิ่งที่ได้คือเงินสนับสนุนค่ารถไปกลับระหว่างบ้านกับ กทม. อาหารเม็ด และอาจมีค่ารักษาแมวที่ป่วยเพิ่มเติมจากกลุ่มรักษ์แม่ว นอกเหนือจากนั้นก็แล้วแต่ผู้พาแมวมามาฝากทำหมันแต่ละรายว่าจะให้หรือไม่ เท่าไร พี่คิดไม่เคยเรียกร้อง

ที่ทำได้แบบนี้พี่คิดบอกว่าไม่ได้ร่ำรวยหรือมีเงินถุงเงินถังที่ผ่านมากเคยมีช่วงที่กระทบกับเศรษฐกิจรอบครัวเหมือนกัน แต่อาศัยว่าสามีและลูกต่างมีงานทำมั่นคง ขณะที่ตัวพี่คิดเองก็มีเงินรายได้จากการลงทุนส่วนตัว เป็นประจำทุกเดือน และที่บ้านก็อยู่กันอย่างเรียบง่าย ที่สำคัญคือ ทำแล้วมีความสุข ให้ความสบายใจ จึงเดินหน้ามาได้เรื่อยๆ ระยะเวลาๆ เมื่อกลุ่มรักษ์แม่วเชื่อมเข้ามาสนับสนุนกันในฐานะเครือข่าย ทำให้ปัญหาเรื่องเงินๆ ทองๆ คลี่คลาย พอผ่านไปได้สบายๆ ไม่ตึงเครียด

ในบรรดาแมวที่คิดเลี้ยงไว้เองเหล่านี้มีบางตัวที่ป่วยเป็นอัมพาตถึงขนาดที่ขยับถ่ายเองไม่ได้ ต้องอาศัยมือของพี่คิดคนนี้ช่วยทำกิจกรรมที่คน

เลี้ยงแมวเรียกกันว่า “บีบซี่ บีบเยี้ยว” ให้อินละ 2 ครั้ง เช้า-เย็น เป็นประจำทุกวัน ไม่เช่นนั้นแมวจะท้องแตกตาย

ภารกิจนี้ทำให้คำว่าลาพักร้อน “พักตากอากาศหรือเที่ยวเมืองนอก” ไม่มีอยู่ในตารางชีวิตของพี่คิดในระยะสิบกว่าปีที่ผ่านมา

ถ้าเป็นคนอื่นคงอัดอัดเคร่งเครียด แต่สำหรับพี่คิดคนนี่...

“ไม่เครียดหรอกเพราะถ้าไปไหนก็จะห่วงแมวมมีบ้างนานๆครั้ง เวลาจำเป็น เช่น ไปงานศพญาติไกลๆ ต้องไปค้างคืน หรือกลับดึกๆ ก็จะขอให้แม่ที่อยู่บ้านแถวสำโรงช่วยมาให้อาหารแมวแทน

“ไม่ได้เครียดกับปัญหาต่างๆกับคนที่ว่าเราเวลาเอาอาหารไปให้แมว หรือกับสิ่งที่ต้องทำเหล่านี้เลย ถ้าจะมีเครียดก็เวลาแมวที่เราเลี้ยงมันกัดกันเท่านั้น” พี่คิดเผยความลับพลงหัวเราะคิกคัก พลงเรียกชื่อแมวที่เดินกร่างเข้าไปหาเพื่อนแมวแถวกรงปากระดูเข้ามาใกล้ๆ แล้วลูบหัวพลงอ้อมยิ้มก่อนจะเล่าต่อว่า แมวที่เรียกเข้ามาหาจะมีก็แต่แมวที่ชอบก่อเรื่องเท่านั้น

ฮับแห่งนี้ไม่เพียงให้ที่กินอิ่มนอนหลับและที่พักพิงยามป่วยแต่ยังดูแลไปจนถึงยามสิ้นลม

“เมื่อก่อนพอแมวดายลงพี่จะฝังเขาไว้ในกระถางต้นไม้ใบใหญ่ๆ หลังๆ มากเข้าก็จ้างป่าคนหนึ่ง แกมีที่ดินรกร้างอยู่ย่านบางกะปิ ให้เอาไปฝังที่นั่น แต่ตัวไหนที่รักๆ อย่างเจ้าทอง ก็เอาไปฝังบ้านแม่ที่สำโรง เนี่ย ตัวนี้เห็นท่าจะได้ไปอยู่สำโรงเหมือนกัน” พี่คิดชี้มือไปที่แมวตัวโปรดสีน้ำตาลที่เดินเลียบๆ เคียงๆ เข้ามาหา

ถามพี่คิดว่าพุ่มหญ้าทุกสิ่งในชีวิตให้แมวแบบนี้รักแมวมากกว่าคนหรือเปล่า พี่คิดส่ายหน้าก่อนตอบ

“สำหรับเพื่อนมนุษย์ถ้ามีอะไรที่ช่วยได้ต้องช่วยแต่ที่ช่วยแมว

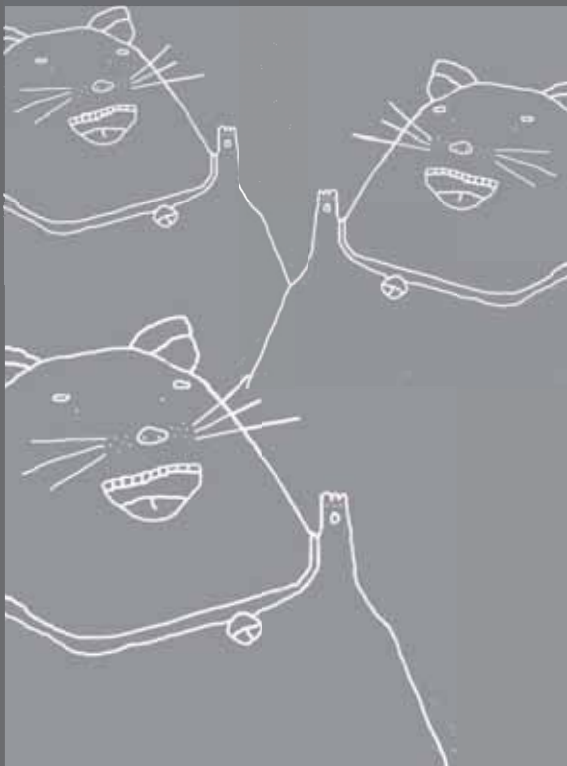
อย่างที่ทำอยู่นี้ เป็นเพราะแมวเขาพูดไม่ได้ ว่าเขาหิว ป่วย เจ็บปวด ไม่สบาย ขณะที่คนอื่นยังบอกได้

“ที่ทำอยู่นี้ไม่เคยคิดเรื่องทำบุญ ไม่ได้หวังว่าทำแล้วได้บุญแต่ทำเพราะมีความสุข ก็เลยทำ ก็เท่านั้นเอง”

ด้วยสองมือที่ทำงานไม่เคยหยุดนิ่งทำให้แมวนับร้อยนับพันได้รับการปกป้องจากความหิวโหย เจ็บปวด ทรมาน อีกทั้งตัดวงจรทุกขเวทนาให้กับแมวที่อาจเกิดมาอีกนับแสน

เป็นสองมือที่บันดาลให้ห้องแถวกันตลาตคูหาเดียวที่ปราศจากสิ่งตกแต่งสวยหรูกลายเป็นสวรรค์บนดิน ที่อ้อมอาบไปด้วยความร่มเย็นและสุขสงบ สำหรับทุกชีวิตที่โคจรผ่านเข้ามา

พลังอันล้นเหลือที่ผลักดันให้สองมือนี้เคลื่อนไหวก็คือความสุขอันมีที่มาจากความปิติยินดีที่ได้เห็นชีวิตเล็กๆ ที่อ่อนแอกว่ารอดพ้นจากภัยอันตราย ☸

ช่วยพุดแมว สร้างพละเมือ เรื่องก็คนรักแม่แมวมือ

มาถึงตรงนี้ได้มองเห็นชีวิตของคน3คนที่ดำเนินบทบาทในการช่วยเหลือทั้งคนและแมวในเมืองใหญ่อย่างเจียบๆ และสานตัวเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างเป็นธรรมชาติ โดยมีจุดเริ่มต้นจากเหตุการณ์เล็กๆ ในวันธรรมดาๆ วันหนึ่งของชีวิตปกติ และต่างก็ยืนยันว่าตนเองไม่ใช่คนใจบุญ หรือคนรักแมวแต่อ่อนแอต่ออก เพียงแต่เป็นคนที่ไม่เห็นปัญหาหรือความทุกข์ที่เกิดตรงหน้าแล้วไม่นิ่งเฉย ต่างยื่นมือเข้าไปจัดการ โดยถามตัวเองก่อนว่าจะทำอะไรได้บ้าง แล้วก็ลงมือทำ

พวกเขาต่างก็เป็นคนธรรมดาสามัญเหมือนที่พบเห็นได้ตามท้องถนน บนรถเมล์ หรือในที่ทำงานต่างๆ ไปนั่นเอง

สิ่งที่สะท้อนผ่านการกระทำของพี่คิด รัชช และเจ็บบ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาคือความเชื่อมั่นต่อเพื่อนร่วมสังคมคนอื่นๆ ว่าใครๆ ก็สิ่งเหล่านี้ได้ขอเพียงแต่ทำไปตามกำลังความสามารถ ความถนัด และความพร้อม ควบคู่ไปกับการดำเนินชีวิตประจำวัน

“เราพยายามบอกทุกคนเสมอว่า โครงการรักษ์แม่ว เป็นโครงการของคนทำงานประจำที่ใช้เวลาว่างมาช่วยเหลือแม่ว” รัชชบอกเล่าถึงจุดยืนของตนเองและอาสาสมัครที่ร่วมโครงการ

จากจุดยืนดังกล่าวทำให้เธอคอยชักชวนและกระตุ้นคนรอบๆ ข้างให้ก้าวเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในการ “ลงมือ” แก้ปัญหาด้วยกัน แทนที่จะทำการ “บอกบุญ” เฉยๆ

“บางคนมาบอกในเว็บว่าเจอแม่วต้องการความช่วยเหลือที่นั่นที่นี้ให้ไปช่วยด้วย แบบนี้รัชชจะเรียกว่าเป็นการบอกบุญ เจอเมื่อไหร่ก็จะบอกกลับไปว่า คุณก็ทำได้เองเลยนะ และจะแนะนำวิธีการให้

“อย่างเช่นถ้าเขาบอกว่าไปเจอแม่วที่วัดสภาพน่าอดอยากมาช่วยลงวัดขึ้นให้หน่อย ก็บอกว่าจะบอกให้เขาเป็นเจ้าของศาสนสถานใหม่ ถ้าอยากช่วยก็ต้อง หนึ่ง กลับไปที่นั่น ช่วยไปถ่ายรูปแล้วเอามาโพสต์ให้เห็นสภาพว่าเป็นอย่างไร สอง นับจำนวนแม่วทั้งหมดว่ามีกี่ตัว เราจะได้ประสานหมอและอาสาสมัครไปช่วยกันฉีดวัคซีนให้ สาม นัดวันกันแล้ว ไปช่วยจับแม่วเตรียมไว้ให้มากที่สุดด้วย ไปถึงจะได้ทำงานได้ทัน สี่ หลังลงวัคซีนแล้วช่วยแหว่ไปดูด้วย เพราะอาจมีแม่วที่แพ้ ถ้าเจอแม่วที่มีอาการซึม หรือมีอะไรผิดปกติจะได้ดูแลได้ทัน

“ถ้าเขาตกลงใจทำต่อก็จะติดต่อกลับมา ฝ่ายเราก็จะเริ่มต้นขั้นตอนนี้คือบอกต่อไปยังเครือข่าย นัดหมายกันให้ไปช่วยจับแม่ว แต่ถ้าเจ็บบหายไปที่คือจบ...”

อย่างกรณีของพี่คิด คนที่ติดต่อทำหมันต้องนำแม่วใส่ตะกร้ามาส่งให้ที่บ้านในวันจันทร์ และมารับกลับในวันจันทร์ต่อมาด้วยตัวเอง

รัชชเล่าว่าแรกๆเมื่อมีคนแจ้งมาก็จะรับช่วยเหลือหมดเพราะสงสารแม่ว จึงไม่ยอกรอ แต่ต่อมามีคนติดต่อเข้ามามากมายรับไม่ไหวต้องกระตุ้นให้ช่วยกันด้วย

“ยกตัวอย่างรายหนึ่งแจ้งมาว่าเจอแม่วโดนรถชนกลางถนนอยากให้โครงการไปช่วย เพราะตัวเองไม่มีเงินไปรักษา บ้านก็เป็นบ้านเช่า ช่วยมาแล้วก็เอาไปเลี้ยงไม่ได้ เราก็บอก อ้าว...อย่างน้อยๆ คุณก็ยืมเงินเพื่อนคุณไปก่อนได้ไหม เพราะคุณกับเราก็ไม่รู้จักกัน แม่วที่คุณพูดถึงเราก็ไม่เห็นอย่างน้อยพาแม่วไปโรงพยาบาลสัตว์เล็กที่จุฬาย ก่อน แล้วเราไปตามไปที่นั่นเขาบอกไม่ได้ รถไม่มี...เคสแบบนี้เราก็ปฏิเสธไป แต่ในใจก็คิดว่า แม่วเสียตายนะ เราทำงานอยู่ ถ้าเราไปได้ตอนนี้เราจะไปเลย แต่เราก็ทำไม่ได้เขาบอกบุญมาอย่างเดียวแต่ไม่ทำอะไรแบบนี้ บางทีเราก็ต้องปฏิเสธเหมือนกัน

“เราไม่ใช่มูลนิธิที่สามารถทำได้ตลอดเวลาคุณทำงานประจำเราก็มีงานประจำ คุณมีครอบครัว เราก็มีครอบครัว ฉะนั้นเราช่วยแม่วได้ คุณก็ต้องช่วยแม่วได้เหมือนกัน” รัชชอธิบายถึงตรรกะง่ายๆ ในแบบฉบับของเธอและแนวทางเช่นนี้เองได้กลายเป็นแรงกระตุ้นให้คนจำนวนหนึ่งเกิดมุมมองและจิตวางบทบาทตัวเองเสียใหม่

“มีเคสที่จิตใจทำแค่บอกบุญแต่ต่อมาก็ค่อยเปลี่ยนแปลงตัวเองเยอะเหมือนกันนะ มีเป็นสิบคนนะที่เคยบอกกับรัชชว่าเขาเปลี่ยนไป

“อย่างหมอกคนหนึ่งเข้ามาในหิ้งแม่วบ่อยๆในฐานะคนเลี้ยงแม่ววันหนึ่งเราประกาศหาสัตวแพทย์ที่ทำงานนอกเวลา เพื่อไปช่วยฉีดวัคซีนให้แม่วที่วัด ซึ่งมีเป็นร้อยตัว พามาหาหมอลำบาก เลยคิดว่าถ้ามีหมอไปช่วยฉีดให้ที่นั่นจะสะดวกกว่า เขาก็รับอาสา บอกว่าผมทำได้ ตอนหลังเขาบอก

ว่าเขาเปลี่ยนไปมาก จากเดิมที่ทำคลินิกรักษาสัตว์ หุตุวันอาทิตย์วันเดียว ไม่ได้ทำอะไรที่เป็นประโยชน์ เขายกว่าเขาเปลี่ยนจากคนขี้เกียจเป็นคนขยัน รู้สึกว่าชีวิตมีค่าขึ้นมากจากการที่ได้ใช้วันหยุดไปช่วยชีวิตแมวหลายร้อยชีวิตในวัด”

รักษ์เล่าพลงมือก็ปิดกรงไปพลง หลังงานถ่ายรูปลูกแมวที่ผ่าน การไม่ตัวสุดท้ายเสร็จสิ้น พร้อมเข้าสู่กระบวนการหาบ้านบนเว็บไซต์ต่อไป ตะวันจวนตกดิน ความมืดใกล้คืบคลานมาเยือน ป้ายวันอาทิตย์... ช่วงเวลาล้ำค่าสำหรับคนทำงานประจำสำหรับสัตว์ที่นี้กำลังจะจบลงแล้ว

เช่นเดียวกับสัตว์แพทย์หนุ่มคนที่เธอเพิ่งเล่าสู่เรื่องของเขาให้เราฟัง รักษ์ ผู้หญิงทำงานควบบทบาทคุณแม่ลูกหนึ่งคนนี้ได้ใช้วันหยุดของเธอไปกับสิ่งที่ตนเองค้นพบด้วยหัวใจว่าทำให้ชีวิตของมนุษย์คนหนึ่งมีค่าขึ้นจากการได้ช่วยเหลือเกื้อกูลแมวจรจัดให้มีบ้านที่ปลอดภัยและอบอุ่น

“เพราะแมวเป็นสิ่งที่มีชีวิต” รักษ์อธิบายสั้นๆ ถึงสิ่งที่ผลักดันให้เธอทุ่มหัวใจทำภารกิจนี้อย่างสุดตัว

หุหับนตะกร้าแบบมีฝาปิดที่ใส่ลูกแมวทั้ง 5 ตัวกระซิบมันอยู่ในมืออบอุ่นของเจ๊บ ผู้ซึ่งเดินนำหน้าในตรอกแคบๆ ที่ลดเลี้ยวไปตามแนวบ้านไม้หลังคามุงสังกะสีของชุมชนเก่าแก่แห่งนี้ ตามด้วยรักษ์ที่มีมือขวาเกาะกุมมือเล็กๆ ของน้องอายุ ลูกสาววัยซน ผู้คอยช่วยแม่และป้าดูแลแมวตลอดวัน และกำลังกระโดดโลดเต้นดีใจอยู่ในชุดว่ายน้ำแบบกระโปรงสีสดใส จนโดนพี่ป้าในซอยแซวไปตลอดทางสู่วัยรุ่นวัยน้าละแวกบ้าน

เสียงสรวลเสเฮฮาของสามสาวสามวัยฟังดูผ่อนคลายยั้งยั้งให้เห็นว่าถึงแม้กิจกรรมในวันหยุดที่เพิ่งผ่านพ้นไปของพวกเธอออกจะแหวกแนวและห่างไกลจากคำว่า “การพักผ่อน” เมื่อเปรียบเทียบกับนิยามของใครๆ แต่ก็

ยังความสุขให้บอวลท่วมทันใจได้ไม่แพ้กัน

ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ ถ้าหากเงยหูฟังดีๆ บางคนอาจได้ยินเสียงหัวเราะสดใส และหัวใจที่กำลังเต้นแรงอย่างมีความหวัง ดังประสานมาจาก “อดีต” ลูกแมวจรจัดหมาดๆ ทั้ง 5 ตัวในตะกร้าใบนั้น

คืนหนึ่งของคุณรักแมว

ข้อความต่อไปนี้เป็นการพูดคุยกันในห้องแมว ของเว็บไซต์ www.pantip.com ในคำคืนของวันที่ 20 มีนาคม 2550 เมื่อรักษ์เข้าไปรายงานสถานการณ์หลังจากมีการปรับปรุงพื้นที่ใกล้โรงงานยาสูบ อันเป็นที่พักของแมวไร้บ้านประมาณ 40 ตัว จนแมวต้องระหกระเหิน จนได้การตอบรับจาก “พี่อ้อย” ในการให้ที่พักพิง แต่ยังคงต้องการปรับปรุงสภาพอีกมาก”...

ชื่อกระทู้ : บาหยอดกระป๋องเดือนช่วยเหลือแมวจรกับบ๊วยคั

ไม่ต้องมากคะช่วยน้อยๆเดือนละ 200 บาท ไหวมัยคะถ้าไหวติดต่อหลังไมค์ หรือที่เมล wachira_rux@yahoo.com ได้เลยนะคะ ถ้าจะช่วยมากกว่านั้น หรือน้อยกว่านั้น ก็ได้นะคะ เพียงแต่อยากได้รายรับที่แน่นอนเป็นรายเดือนคะ เพราะแต่เนิ่นๆไป ก็จะมีแมวที่ทางโครงการฯจะต้องให้ความช่วยเหลือในทุกๆ เดือนอยู่ในราวๆ 80 ตัว ค่ะ

เชื้อขอเล่าเรื่องหน่อยนะคะเมื่อได้ช่วยเหลือแมวที่ถูกทิ้งแถวหลัง

หมายเหตุ เพื่อรักษาบรรณารักษารวมกันในห้องแมวแห่งนี้ จึงได้ยกภาษา ส่วน และตัวสะกดไว้ตามที่ปรากฏจริง

โรงงาน โดยเด็กเล็กๆ ก็หาบ้าน ส่วนแมวโตๆ แม่แมวก็กินหมันแล้วอยู่ที่เดิมไป ปรากฏว่าที่เดิมไม่สามารถอยู่ต่อไปได้แล้ว

ตอนแรกก็บอกที่เจ๊บไปว่าแมวโตแล้วก็หาจะมีชีวิตอยู่ต่อไปตามแต่ตัวเองแล้วแหละ จะให้ช่วยเอาแมวไปอยู่ที่ไหนได้ แมวไม่ใช่น้อย รวบรวม 40 ตัว

- กระจายไปวัด วัดแถวบ้าน ไปดูมา 2 วัดแล้ว ไม่สามารถอยู่ได้เลย เอาไปก็เหมือนกับเอาแมวไปตาย

- วัดที่ยินยอมให้ไปก็อยู่ไกล จนที่เจ๊บบอกว่า ถ้าเอาไป ก็คงต้องตัดขาดกันไปเลย ไม่สามารถติดต่อไปให้ข้าวแมวได้ หรือแมวป่วย จะไปรับมารักษาที่ลำบาก

- ผากเลี้ยงรายเดือน ค่าฝากต่อตัว กับแมว 40 ตัว จะหาเงินที่ไหนกันล่ะ

- หาบ้านให้แมวโต 40 ตัว เหอ เหอ เหอ (เป็นไปไม่ได้ ขนาด 4 เดือน 6 เดือน ยังไม่ได้บ้านเลย)

เราจะไม่คิดอะไรแต่ที่เจ๊บเสียดายใจและโหมมาร้องให้ทุกวัน ที่เค้าบอกว่าปวดใจมาก แมวที่เคยให้ข้าวกิน มันไปอยู่ตรงริมถนน ป้ายรถเมล์ แล้วคุ้ยขยะ แย่งข้าวหมากิน คือมันกลัว ไม่กลับไปอยู่ที่เดิม เพราะที่เดิมมีการเปลี่ยนแปลง มันก็ไปแอบๆ แล้วก็ออกมาหากินตอนกลางคืน หลบๆ ซ่อนๆ

จนสุดท้ายก็บอกที่เค้าไปว่ามีที่หนึ่งที่อยู่ใกล้บ้านเราแต่ในนั้นมีแมวอยู่แล้ว 40 ตัว เรื่องสุขภาพอนามัยแย่มาก ไม่มีคนดูแล รักษาจะเข้าไปดูแลได้เดือนละ 2-3 ครั้งเท่านั้น สภาพกระบะทรายเนี่ย ไม่ต้องเล่าเลย

หลังจากที่คำนวณดูแล้วทำให้เริ่มกังวลถึงสถานะการเงินของบัญชีแล้วว่า ในแต่ละเดือน เงินที่ต้องนำมาช่วยเหลือแมว 80 ตัว ตรงนี้อยู่ใน

ราวๆ 8 พันบาท ตกตัวเลข 100 บาท แบ่งเป็นค่าทรายเดือนละ 2 พันบาท ค่าอาหารเม็ด ซึ่งในแต่ละวันใช้ราวๆ 3 กก. เดือนละ 3-4 พันบาท ค่าอาหารสดหรืออาหารกระป๋อง (แมวบางตัวไม่กินอาหารเม็ด) 2-3 พันบาท ในขณะที่รายรับของโครงการมาจากการจำหน่ายปฏิทิน จำหน่ายเสื้อ และ การประมูล

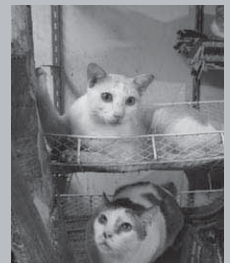
เฮ้อ ยิ่งเวลามีเคสหนัก แมวเกิดอุบัติเหตุ หรือค่าใช้จ่ายจากการทำหมันแมวจกรอีก

หรือทำนโดอ่านแล้วสนใจจะรับน้องๆ ตัวไหนไปเลี้ยง ติดต่อก็เลยนะคะ แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นแมวอายุมาก กว่า 5-6 ปี กันซะส่วนใหญ่ แล้วก็ยังมีแต่ต่าง

ถ้าจะเอาแมวที่นี้ไปอยู่รวมกัน จะต้องมีคนไปดูแลแมวทุกวัน ให้ อาหาร เก็บกระบะทราย ป้อนยา ซึ่งที่เค้าก็ตกลง แล้วเช้าวันต่อมาก็ย้ายแมวอย่างรวดเร็ว ตึกแถว 2 คูหาเล็กๆ ด้านหลังมีแมว 80 ตัว เหอ เหอ เหอ ได้ช่วยชีวิตแมวที่ถูกทิ้ง แมวที่ไม่มีใครต้องการได้ถึง 80 ตัว ให้มีชีวิตตามอายุขัยของมัน

ฉันจะบอกช่วยได้เท่าที่ช่วยที่เหลือที่เจ๊บกับที่อ้อยช่วยกันเองแล้วกัน ก็คงจะไม่ได้ ช่วยแล้วก็ต้องช่วยกันต่อไป (นะคะ) ดูตาน้องน้ำขิงกันซิ

อันดับแรก ก็ซื้อข้าวของมาทำเป็นคอนโดแมว ช่วยได้เยอะเลยจริงๆ แมวที่มากองกับพื้น แล้วกัดกัน ก็แยกย้ายจับจองเป็นเจ้าของคอนโดกันไป อาทิตย์ที่

แล้ว เข้าไปกับพี่เจียบทุกวันไปช่วยกัน ทำให้มันดีขึ้น

เพิ่งได้ทราบจากพี่เจียบว่า แต่เดิมพี่เค้าทำโม่ (โม่บีน) ได้รายได้เดือนละ 3 พันบาท แต่เค้าไม่รับทำโม่มา 2 อาทิตย์แล้ว ก็ตั้งแต่เมื่อพอพพแมวมานั่นแหละ เพราะพี่เค้าต้องมาดูแลแมว ขยำข้าวให้แมวกิน (แมวกินอาหารเปียกวันละครั้ง) จากนั้นก็ตัดทราย กวาดพื้น ถูพื้นด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรค ป้อนยาแมวที่เริ่มป่วยเป็นหวัด (วันละครั้ง) และสุดท้ายก่อนกลับเอาอาหารเม็ดไว้ ทั้งหมดใช้เวลาวันละ 3-4 ชั่วโมง กลับไปบ้านยังมีแมวแก่ๆ ที่หลังโรงงานที่พี่เจียบเอาเข้ามาอีก รวมในบ้านมีแมวทั้งหมด 10 กว่าตัว ยังไม่รวมเวลาเดินทางจากบ้านมาที่นี่ก็ 4 ป้ายรถเมล์ ซึ่งส่วนใหญ่พี่เจียบจะเดินมา

จริงๆ ถ้ามีเงินในโครงการก็อาจจะช่วยเหลือค่าอาหารหรือค่ารถที่เค้าบ้างเหมือนกัน แจกพอดเมื่อมีแมวท้องแก่ใกล้คลอดมาอยู่ด้วย เป็นแมวที่อยู่บนหลังคาคะ หลายๆ ครั้งที่คนเอาแมวมาทิ้งแล้วแมวตลิดขึ้นหลังคาโรงงานไป ทำให้จับไม่ได้ กลัวคนช่วย ชูลมุนมาขอข้าวกิน พี่เจียบเลยจับมาอยู่ที่นี้ เพราะไม่เงินตายแน่ๆ ขำว่าเมื่อทำไร่เสร็จแล้วก็ฉีดยาป้องกันปลวก แล้วเอาฝ้ายคลุมพื้นที่เหล่านี้ทั้งหมดเป็นเวลา 1 อาทิตย์ แม้แต่ปลวกยังตาย แล้วแมวที่อยู่จะเหลือหรือ

พี่เจียบบอกว่ามันคงไม่คลอดหรือเพราะแปลกที่ที่ไหนได้วันรุ่งขึ้นมาดู 4 ตัว แกมแมวอีก 79 ตัว รุมดูกันใหญ่ ไม่เคยเห็น ตีว่าลูกแมวทั้ง 4 ตัวปลอดภัย สีดำ 2 ตัว สลิด 1 และ ขาวหางดำ 1 อีกสักเดือนหนึ่งก็ลงหาบ้านให้เค้า ไม่งั้นก็เป็นตัวที่ 81-84 แฮ่ ตึกแถวจะแตกมัยเนี่ย ที่นี้มาดูเป็นรายตัวเผื่อจะถูกชะตาตัวไหนและรับไปอุปการะ (หมายเหตุ - ขอยกมาเพียงบางตัวอย่าง) "คอแห้วง"

"คอแห้วง"กินเป็นแต่อาหารคลุก(อาหารเม็ดกินไม่เป็น)ดังนั้นคอแห้วงจะได้กินข้าววันละครั้ง คอแห้วงเป็นแมวที่อยู่ในตลาด ถูกคนเอาหนังสือกรัดคอ หนังสือทำให้คอเป็นแผลหะหะหะ ตอนแรกรักษาแบบเปิดแผล ไม้ดีขึ้น จนสุดท้ายต้องเย็บ ได้รับการช่วยเหลือจากน้อง natty ค่ะ ก่อนที่ทางรักษแมวะจะเข้าไปช่วยเหลือเรื่องทำหมัน แก่มากแล้วหะ ส่วนใหญ่ก็เป็นแมวแก่และแมวดำ

มาชมบรรยากาศห้องแมวตัว
ตรงนี้ได้ก็ใครชอบตรงไหน

ก็เลือกเอา ข้อดีของการที่แมวใหม่มาก็คือ แมวแก่ได้รับการดูแลไปด้วย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องสุขอนามัย อาหารการกิน แต่ข้อเสียก็คือ เรื่องค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เกิดขึ้น ค่ารักษาคงจะหนักหน่อย แล้วก็เรื่องอาหารแม่วที่นี้เก่าๆ ก็เคยทำไว้กินรวมให้แล้ว เมื่อปีที่แล้ว ไก่ล้จะได้ทำวัคซีนให้อีกรอบหนึ่งแล้ว แฮ่

สุดท้ายนี้ก็ขอฝากแมวทั้ง 80 ตัว จากห้องแมวแห่งนี้ด้วยนะคะ ขอความเมตตาช่วยพวกเค้าด้วยนะคะ ขอคุณมากคะ ไปทานข้าวก่อนนะ คะ แฮ่ ได้เล่า ได้ระบายแล้วค่อยสบายใจหน่อย เครียดอยู่ 2 อาทิตย์แล้ว

จากคุณ : วริชา ** แก้วไข่มื่อ 20 มี.ค. 50 22:06:36

ความคิดเห็นXXX

ตอบแบบไม่ต้องคิด ได้ค่ะ ๑๑๑๑

จากคุณ : soomchon

ความคิดเห็นXXX

รักษ์ พี่ของตัวชาวหางดำนะ สำหรับเงินหยอดกระปุกได้เลยค่ะ เออ ขอสารภาพว่า ยังไม่ได้โอนตั้งค่าพู่แมวไปเลยนะ 2 อันนะ เตี่ยจะจัดการ โอนให้

จากคุณ : น้องเพอร์รี่

ความคิดเห็นXXX (รักษ์ตอบ)

ได้ค่ะ พี่น้ำ ขอบคุณมากค่ะ แพนต้า โคล่า และไบร์เลย์ ต้องอยู่ในกรงไปก่อน จนกว่าจะโตทำหมัน ถึงจะได้เข้าไปอยู่ห้องใหญ่ค่ะ

ความคิดเห็นXXX

ได้ค่ะ ช่วยได้ช่วยกัน ถ้าเลี้ยงเพิ่มไม่ได้ แต่ช่วยเรื่องหยอดกระปุกก็แล้วกัน นะคะ

จากคุณ : แม่แ้วตรี (frau)

ความคิดเห็นXXX

ได้เลยครับ ช่วยหยอดเลย แล้วแบบหักบัญชีทุกเดือนละกันนะจะได้ไม่ต้อง โอน หลังไมค์มาละกันรักษ์

จากคุณ : easyboy

ความคิดเห็นXXX

หลังไมค์ไปแล้วนะ เราอยู่เชียงใหม่ จะช่วยอีกแรงนะ มีบัญชีของ ธ.ไทย พาณิชยกรรม จะโอนเงินช่วยแมวไปให้ละ ห้ามท้อนะ ช่วยพวกเค้าต่อไปนะ

จากคุณ : ยัยกำปิง

ความคิดเห็นXXX

เดือนละ 300 คับ บริจาคเลยละ

จากคุณ : vedas

ความคิดเห็นXXX

ขอโทษนะคะ คือเพิ่งจะตามบอร์ดแมวได้ไม่นาน ไม่ทราบว่าคุณแมวที่ว่านี่อยู่ แถวไหนหรือคะ ถ้าไม่ไกลจะหาโอกาสไปเยี่ยมน้องแมวแล้วก็ซื้อพวกของใช้ ไปฝากอะคะ จริงๆ อยากรับน้องแมวมาเลี้ยงไว้ แต่ด้วยปัญหาทางบ้านและ ตัวเราเองด้วย คือพ่อเราแพ้แมวรุนแรงเลยไม่สามารถรับเลี้ยงได้ ยังไงถ้ามี ทางให้ช่วยก็อยากจะช่วยเต็มที่นะคะ อ้อ ยังไงฝากตัวด้วยนะคะ มาแอบอ่าน บอร์ดบ่อยๆ อะค่ะ

จากคุณ : PanGKoJunG

ความคิดเห็นXXX

ช่วยเดือนละ 100 ค่ะ เพราะที่บ้านแมวมมีแยะค่ะ

จากคุณ : เหมียวดอกไม้ม

ความคิดเห็นXXX

ไม่สะดวกไปธนาคาร ไม่สะดวกไปข้างนอก มีเบอร์โทรมัย ถ้าผ่านมาแถวลาดพร้าวโชคชัย 4 มาเอาอาหารแมวเม็ดที่เราได้เดือนละ 10-15กก.ละกัน ถ้าเดือนไหนให้อาหารไม่ได้จะหาอย่างอื่นให้แทน อยากช่วยเท่าที่จะช่วยได้

จากคุณ : aikochan (aikochan)

ความคิดเห็นXXX

มาร่วมด้วยช่วยกันค่ะ หลังไมค์ไปแล้วนะคะ พอติเมฆานี้จะกลับเมืองไทยถ้าใจจายรายปีเลยละกันนะคะ เพราะไม่ได้กลับบ่อยๆ

จากคุณ : เหมียวเจ้เจ้

ความคิดเห็นXXX

ย้อนมาอ่านอีกรอบ ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ลู๊ๆ นะคะคุณรักษ์ อยากให้ช่วยอะไรตรงไหนมากกว่านี้ บอกกันนะคะ

จากคุณ : leopardy

ความคิดเห็นXXX

ได้เลยค่ะ คุณรักษ์ ด้วยความเต็มใจ

จากคุณ : ทิวลิป

ความคิดเห็นXXX

ขอให้ม่ก้าลึงใจลู๊เพื่อน้องแมว นะคะ จะโอนเงินให้ทุกเดือนเหมือนเดิมคะ

จากคุณ : บ๊จจัดตั้ง

ความคิดเห็นXXX

ช่วยเดือนละ 300 บาท หักบัญชีอัตโนมัติรายเดือนเลย เข้าบัญชีโครงการรักษ์แมวไซ้ใหม่คะ เตียวหลังไมค์ไปหาพี่รักษ์ โหลด เห็นอย่างไม่ช่วยได้ใจใครรับเลี้ยงไม่ได้ รับผิดชอบต่อแม่บุญธรรมเด็กๆ แทนละกันใครชอบแมวโต แมวเล็กตัวไหน รับเลี้ยงเลยคะ ฟังตระหนกว่าพี่รักษ์ พี่เจียบ งานหนักจริงๆ คนดี โครงการดีต้องช่วยกันอุ้มชู สนับสนุนเต็มทีนะคะ

จากคุณ : hidrolite

ความคิดเห็นXXX

โหวตค่ะ ร่วมด้วยช่วยด้วยค่ะ ใครอยู่ต่างจังหวัด ถ้าสนใจจะรับแมวพี่รักษ์ช่วยให้เขามีสถานที่บอญอยู่ ติดต่อมาได้นะคะ...จะจัดส่งให้คะ

จากคุณ : โออาอิชิ

ความคิดเห็นXXX

ช่วยด้วยคนคะ เราจะเก็บวันละสิบบาท ห้องแมวนี้อยู่แถวไหนหระคะ

จากคุณ : JJ and The Happy Cat

ความคิดเห็นXXX

สถานที่เลี้ยงอยู่แถวไหนคะ เผื่อสมาชิกห้องนี้ใครอยู่ใกล้ๆ จะไปช่วยดูแลแบ่งเบาได้บ้าง

จากคุณ : นิดน

ความคิดเห็นXXX

ชื่อบัญชี วชิรา ทวีสกุลสุข “โครงการรักษามะเร็ง ปันน้ำใจให้แมวจร” ธนาคารกรุงเทพ สาขาออลซีซีซีเอส เลขที่ 037-0-05512-1

จากคุณ : ~ เหมียวอารีย์

ความคิดเห็นXXX (รักษาคอม)

เลขที่บัญชีนั้น ไข่เลยคะ ขอขอบคุณที่เหมียวอารีย์คะ โอนเงินมาแล้วรบกวนแจ้งหลังโมคัณิดหนึ่งนะคะ จะได้ทราบว่าเป็นเงินจำนวนนั้นได้จากใครขอบคุณมากคะ

จากคุณ : วชิรา

ความคิดเห็นXXX

ช่วยคะ ตามกำลังนะคะ มีมากจะทำมาก มีน้อยค่อยๆ แบ่งไป น้องรักษาสู้ๆ

จากคุณ : ดีดีsmall

ความคิดเห็นXXX

พี่รักษั โอนไปแล้ว 300 บาท เป็นเงินสะสมค่าเดินแบบที่มีลานของจ้อย 150 กะค่าถ่ายปกคอลโมคูเกะปารีส ฮิลตันของน้องสลาลีอีก 150 ครี ครี ส่วนของแม่ก็ไม่มี เอาไปต่อดอกสร้อยหมดระ ตัวเดือนหน้าจะเก็บเงินโอนใหม่

จากคุณ : บีจ้อยน้องสลาลี (เข่าขึ้นหัว)

ความคิดเห็นXXX

ถึงคุณเอาโออิชิคะ คือเคยติดต่อน้องแมวในห้องนี้จากพี่รักษัตัวนึงคะ แต่เนื่องจากว่าอยู่ที่พิษณุโลกเลยอาคะ เลยยังไม่มีใครสะดวกเอามาส่ง ไม่ทราบว่ามีใครไปพิษณุโลกได้มั๊ยคะ ถ้าจำไม่ผิดคือน้องแมวความเห็นที่ 9 คะ แต่ถ้าไกลไปก็ไม่เป็นไรคะ รอได้ๆ T^T

จากคุณ : กิกส์

ความคิดเห็นXXX

โหย บ้านใหม่แมวหน้าอยู่เลย ถึงจะคับๆไปหน่อย ก็ดีกว่าคับใจอยู่ในที่ที่ไม่มีใครต้อนรับ ถึงบ้านจะเล็กแต่ก็สะอาด มีคอนโดเป็นสัดส่วนขอให้ทุกๆ ท่านมีความสุข ความเจริญ

จากคุณ : ข้าวแต่น้ำแดงโม

(หมายเหตุ — ข้อมูลการได้คอบนี้ คัดมาจากการพูดคุยในช่วงเวลาประมาณ 20 วัน)

บรรณานุกรม

สัมภาษณ์

สมคิด แพทย์คุณ เมื่อ 8 ตุลาคม 2551

วชิรา ทวีสกุลสุข เมื่อ 26 ตุลาคม 2551

อำพัน พงษ์ทองหล่อ เมื่อ 26 ตุลาคม 2551

สุเพียงพิชญ์ พรฤกษ์งาม เมื่อ 18 สิงหาคม 2551

อาสาสมัครโครงการรักษ์แมว ในกิจกรรมหาบ้านให้แมว ที่สวนจตุจักร
เมื่อ 6 กรกฎาคม 2551 และ 1 พฤศจิกายน 2551